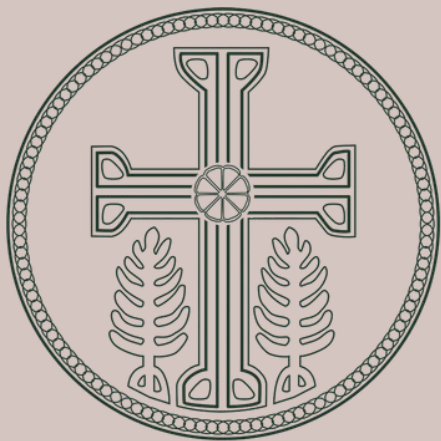

ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΤΕΥΧΟΣ 4ο • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2026

Περιοχόμενα

- 3....Πρόλογος
- 4....Πιστεύω αλλά με το δικό μου τρόπο. Κ.Δ
- 5....Η δεύτερη ευκαιρία του Θεού. Δ.Π
- 6....Προφήτης Ηλίας. Β.Φ
- 7....Άσπρα καράβια τα όνειρα μας. Δ.Κ
- 8....Το φώς της Μεταμορφώσεως.† ο. Φ.Ε
- 9....Μια φυλακή χωρίς κάγκελα. Ο.Σ
- 10..Ένας όμορφος περίπατος .π. Ε.Κ
- 11..Πριν κρίνεις άκουσε. Γ.Χ
- 12..Άγουστος σημαίνει παράκληση.† ο. Φ.Ε
- 13..Η αλήθεια που δεν διαπραγματεύεται. Α.Π
- 14..Φίλοι ή απλώς ακόλουθοι; Ε.Ε
- 15..Όταν η προσφορά γίνεται ζωή. Ε.Κ
- 16..Εγκύκλιος.† ο. Φ.Ε
- 19..Η προσευχή του Ιησού. Ε.Ε
- 20..1η Σεπτεμβρίου: Η Γη ζητά βοήθεια. Α.Μ
- 21..Ο Σταυρός με τον βασιλικό. Δ.Π
- 22..Οι Άγιοι των αλησμόνητων πατρίδων. Π.Κ
- 23..Η υπακοή ως δρόμος σωτηρίας. π. Η.Μ
- 24..Όταν η εξορία γίνεται Αποκάλυψη. Κ.Χ
- 25..Το πιο δύσκολο ταξίδι είναι από το μυαλό στην καρδιά. Γ.Θ
- 26..Κάθε αρχή θέλει υπομονή. Α.Χ
- 27..Ιερός Ναός Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Αμυνταίου .π.Χ.Τ
- 28..Η λέξη που δεν μεταφράζεται. Δ.Κ
- 29..Η ελπίδα που δεν ντρέπεται. Ε.Ε
- 30..Μην Αδικείς τον εαυτό σου.π. Α. Α
- 31..Μήνυμα για το νέο σχολικό έτος.† ο. Φ.Ε

Από τα ιερά κειμήλια
του Ναού μας.

Το Ρόδο το Αμάραντο.
Εφέστιος εικόνα του
Ιερού Ναού Κωνσταντίνου
και Ελένης , έτος 1772.

Εμπροσθόφυλλο :Ιερός Ναός Αγίων
Κωνσταντίνου και Ελένης Αμυνταίου.

Οπισθόφυλλο : Αμπελώνες στην λίμνη
Πετρών Αμυνταίου.

ΤΡΙΜΗΝΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ , ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 2025 / ΤΕΥΧΟΣ 4ο ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
Μητροπολίτης Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας Ειρηνάιος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ

π. Ευάγγελος Καλλινάκης
Ευαγγελία Μαγουλιανού - Μεσάικου

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Μητροπόλεως 1 - 53100 Φλώρινα τηλ : 23850-28860, 28861

E-mail : stagonespisteosimf@gmail.com

ΣΤΑΓΟΝΕΣ
ΠΙΣΤΕΩΣ

Ευχές για το νέο εκκλησιαστικό έτος

Η 1η Σεπτεμβρίου αποτελεί για την Εκκλησία την αρχή του νέου εκκλησιαστικού έτους. Κάθε αρχή, όμως, δεν είναι απλώς μια αλλαγή ημερομηνίας. Είναι μια ευκαιρία να σταθούμε για λίγο απέναντι στον εαυτό μας, να δούμε την πορεία μας και να θέσουμε έναν νέο πνευματικό προσανατολισμό.

Είναι η σχέση μας με τον Θεό και τον συνάνθρωπο, η προσευχή, η λατρεία, η μετάνοια, η συγχώρεση, η προσπάθεια να θεραπεύσουμε ό,τι μέσα μας πληγώνει εμάς και τους άλλους. Είναι το πνευματικό θεραπευτήριο στο οποίο ο άνθρωπος δεν καλύπτει τις πληγές του, αλλά τις εμπιστεύεται στον Χριστό για να θεραπευθούν.

Μπαίνοντας στη νέα εκκλησιαστική χρονιά, η σημαντικότερη ευχή δεν μπορεί να είναι άλλη από το να παραμείνουμε κοντά στην Εκκλησία και, μέσα από αυτήν, κοντά στον Χριστό. Η Εκκλησία δεν είναι ένας θεσμός αποκομμένος από την καθημερινότητα του ανθρώπου. Είναι το Σώμα του Χριστού, μια ζωντανή κοινωνία προσώπων, που καλεί τον άνθρωπο να βρει ελευθερία, ελπίδα, ασφάλεια και, τελικά, τον δρόμο προς την αιώνια ζωή.

Η Εκκλησία, μέσα στην ιστορία, γνώρισε πολέμους, διωγμούς, αμφισβητήσεις και πληγές. Και όμως παρέμεινε όρθια. Όταν πολεμείται νικάει. Όταν εχθρεύονται υπερισχύει. Όταν την βρίζουν γίνεται λαμπρότερη. Δέχεται τραύματα, αλλά ποτέ δεν θα πεθάνει από τις πληγές. Δέρνεται από τρικυμίες, αλλά δεν ναυαγεί. Παλεύει, αλλά μένει αήττητη. Είναι καταδικασμένη από τον Χριστό να μην γνωρίσει ποτέ τέλος.

Η εποχή μας προσφέρει πολλές υποσχέσεις ευτυχίας. Συχνά, όμως, πίσω από αυτές κρύβονται μοναξιά, σύγχυση, φόβος και μια βάθια εσωτερική ανασφάλεια. Μέσα σε αυτή την πραγματικότητα η Εκκλησία εξακολουθεί να είναι μια κιβωτός σωτηρίας. Δεν περιμένει ανθρώπους τέλειους. Δέχεται τον άνθρωπο όπως είναι, με τις αδυναμίες, τα πάθη, τις πτώσεις και τις πληγές του, και τον καλεί να αλλάξει.

Αυτή η βεβαιότητα είναι και η δική μας ελπίδα στην αρχή της νέας εκκλησιαστικής χρονιάς. Όχι απλώς να βρισκόμαστε τυπικά μέσα στην Εκκλησία, αλλά να επιτρέψουμε στην Εκκλησία να αλλάξει τον τρόπο με τον οποίο σκεπτόμαστε, αγαπούμε, συγχωρούμε και αντιμετωπίζουμε τον άνθρωπο που βρίσκεται δίπλα μας.

Αυτή ακριβώς είναι η δύναμή της. Δεν περιορίζεται στο να μας δεχθεί, αλλά μας προσκαλεί σε μεταμόρφωση. Μπορεί να πάρει τη σκληρότητα και να τη μετατρέψει σε πραότητα, την οργή σε συγχώρεση, την ιδιοτέλεια σε προσφορά, την απελπισία σε ελπίδα. Δεν ζητεί από κανέναν να φθάσει κοντά της ήδη καθαρός. Ζητεί μόνο να υπάρχει η θέληση για επιστροφή, για μετάνοια και για μια νέα αρχή.

Το νέο εκκλησιαστικό έτος ας γίνει, λοιπόν, μια αληθινή καινούργια αρχή. Μια ευκαιρία να επιστρέψουμε περισσότερο στην προσευχή, στη λατρεία του Τριαδικού Θεού, στη μετάνοια και στην προσωπική μας πνευματική προσπάθεια. Να αφήσουμε πίσω ό,τι μας κρατά μακριά από τον Χριστό και να κάνουμε ένα ακόμη βήμα προς Εκείνον.

Γιατί ο πραγματικός στόχος δεν είναι απλώς να περάσει άλλη μία εκκλησιαστική χρονιά. Είναι όταν αυτή ολοκληρωθεί, να είμαστε εμείς λίγο διαφορετικοί.

Όταν λέμε Εκκλησία, δεν εννοούμε μόνο έναν τόπο. Δεν είναι οι τοίχοι ενός ναού ούτε η εξωτερική του ομορφιά. Εκκλησία είναι τρόπος ζωής.

Καλό και ευλογημένο το νέο εκκλησιαστικό έτος!

**† Ο Φλωρίνης, Πρεσπών
και Εορδαίος ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ**

Πιστεύω, αλλά με τον δικό μου τρόπο

Δεν είναι απλώς μια φράση που ακούμε συχνά. Είναι μια στάση που αποτυπώνεται και στις σύγχρονες έρευνες. Στα τέλη του 2024, πανελλαδική έρευνα έδειξε ότι το 66% των Ελλήνων δηλώνει πίστη στον Θεό, ενώ μόλις το 15% δηλώνει τακτική παρουσία στην Εκκλησία.

Οι αριθμοί δεν μπορούν να μετρήσουν την πίστη. Φανερώνουν όμως μια πραγματικότητα: για πολλούς το «πιστεύω» δεν σημαίνει απαραίτητα και «ζω μέσα στην Εκκλησία».

«Ο Θεός είναι παντού. Μπορώ να προσευχηθώ στο δωμάτιό μου, στο βουνό, στη θάλασσα. Γιατί να πάω στην Εκκλησία;»
Ας το δούμε αλλιώς.

Μπορείς να αγαπάς κάποιον χωρίς να τον βλέπεις ποτέ; Να τον θεωρείς φίλο σου χωρίς να του μιλάς; Να λες ότι ανήκεις σε μια παρέα στην οποία δεν εμφανίζεσαι; Η πίστη δεν είναι απλώς «έχω μια άποψη για τον Θεό». Είναι σχέση. Και καμία σχέση δεν μπορεί να υπάρχει μόνο όταν έχουμε χρόνο, διάθεση ή ανάγκη.

Ο Χριστός δεν είπε στους μαθητές Του «πιστεύετε ο καθέναςς μόνος του». Τους συγκέντρωσε γύρω από ένα τραπέζι, έκοψε τον άρτο και τους τον έδωσε. Από την αρχή, ο Χριστιανισμός ήταν συνάντηση, κοινότητα, Εκκλησία.

Όταν κάποιος υποστηρίζει ότι πιστεύει
στον Χριστό αλλά δεν πάει στην
εκκλησία είναι σαν να λέει ότι
αγαπά τα παιδιά
αλλά δεν θέλει να τα δει.

† ο. φ.ε

Γι' αυτό την Κυριακή δεν πηγαίνουμε στον Ναό για να «χτυπήσουμε κάρτα» στον Θεό. Ούτε επειδή ο Θεός κρατά απουσίες. Πηγαίνουμε γιατί υπάρχουν πράγματα που δεν γίνονται από απόσταση. Μπορείς να προσευχηθείς μόνος. Δεν μπορείς όμως να κοινωνήσεις μόνος.

Η Εκκλησία δεν είναι απλώς ένα κτίριο. Είναι το Σώμα του Χριστού, άνθρωποι που συναντιούνται γύρω από το ίδιο Ποτήριο.

Και εδώ γεννιέται το ερώτημα: όταν λέω «πιστεύω με τον δικό μου τρόπο», αναζητώ πραγματικά τον Θεό ή έναν Θεό φτιαγμένο ακριβώς όπως με βολεύει;

Ο Θεός δεν μας κάλεσε απλώς να πιστεύουμε ότι υπάρχει. Μας κάλεσε να Τον γνωρίσουμε και να ζήσουμε μαζί Του.

Ίσως, λοιπόν, το θέμα δεν είναι αν πιστεύουμε στον Θεό με τον δικό μας τρόπο. Το θέμα είναι αν έχουμε αφήσει ποτέ τον Θεό να μας δείξει τον δικό Του.

Ο Χριστός είπε ότι όπου είναι δύο
ή τρεις συγκεντρωμένοι στο
όνομα Του, είναι και Εκείνος
ανάμεσά τους. Μτθ. 28,20

Η δεύτερη ευκαιρία του Θεού

Ο Γιώργος είχε να περάσει το κατώφλι της Εκκλησίας πολλά χρόνια. Όχι γιατί δεν πίστευε. Απλώς η ζωή του είχε πάρει άλλο δρόμο. Δουλειά σε μεγάλη εταιρεία, βιασύνη εξαιτίας του καθημερινού προγράμματος, λάθη από άγχος, άνθρωποι που πλήγωσε και άνθρωποι που τον πλήγωσαν. Κάποτε σταμάτησε να εξηγεί ακόμη και στον εαυτό του γιατί είχε απομακρυνθεί από την πίστη.

Ένα απόγευμα του καλοκαιριού γύριζε στο σπίτι, όταν άρχισε ξαφνικά να βρέχει. Για να προφυλαχθεί, μπήκε στην πρώτη ανοιχτή πόρτα που βρήκε. Ήταν ένας μικρός Ναός στο κέντρο της πόλης. Κάθισε στο τελευταίο στασίδι και περίμενε να κοπάσει η βροχή.

Μπροστά του έκαιγαν λίγα καντήλια. Δεν υπήρχε κανείς, εκτός από έναν ηλικιωμένο ιερέα που τακτοποιούσε κάτι στο ιερό. Όταν τον είδε, δεν τον ρώτησε ποιος είναι ούτε γιατί ήρθε.

«Καλώς ήρθες», του είπε μόνο.

Δυο λέξεις.

Κι όμως, ένιωσε κάτι μέσα του να αλλάζει.

«Πάτερ, εγώ δεν ήρθα για την εκκλησία. Για τη βροχή μπήκα».

Ο ιερέας χαμογέλασε.

«Μπορεί. Αλλά καμιά φορά ο Θεός χρησιμοποιεί και τη βροχή».

Ο Γιώργος κατέβασε τα μάτια. Ύστερα από λίγη σιωπή ψιθύρισε:

«Έχω κάνει πολλά λάθη. Ας τα να πάνε».

Ο ιερέας κάθισε δίπλα του.

«Και λοιπόν;»

Ο Γιώργος ξαφνιάστηκε.

«Δεν είναι αργά;»

Ο γέροντας του έδειξε το καντήλι μπροστά στην εικόνα του Χριστού.

«Βλέπεις τη φλόγα; Πριν από λίγο είχε σβήσει. Την άναψα ξανά. Ο Θεός δεν κρατά κατάλογο με τις φορές που έσβησες. Κοιτάζει αν θέλεις να ανάψεις και πάλι το φως Του στη ζωή σου».

Η βροχή είχε σταματήσει, αλλά ο Γιώργος δεν σηκώθηκε να φύγει.

Για πρώτη φορά έπειτα από χρόνια κατάλαβε κάτι απλό. Οι δεύτερες ευκαιρίες του Θεού δεν έρχονται πάντοτε με θαύματα. Μπορεί να έρθουν με μια απλή καλοκαιρινή βροχή, μια ανοιχτή πόρτα και δυο λέξεις.

Τελικά ίσως η μεγαλύτερη δεύτερη ευκαιρία να είναι αυτή:

Να ανακαλύψεις πως η πόρτα του Χριστού που νόμιζες ότι έκλεισε, έμενε για σένα πάντα ανοιχτή.

**Ο Χριστός στην ζωή μας θα
μας δώσει πολλές ευκαιρίες.
Κάθε φορά που μετανοούμε
είναι μια καινούργια
αρχή στην ζωή.**

† ο. Φ.Ε

Προφήτης Ηλίας, ένας παρεξηγημένος προφήτης

Στις 20 Ιουλίου η Εκκλησία τιμά τον Προφήτη Ηλία, μία από τις σημαντικότερες μορφές της Παλαιάς Διαθήκης. Ασκητικός, αυστηρός και ασυμβίβαστος, έζησε σε μια εποχή κατά την οποία ο λαός είχε απομακρυνθεί από τον Θεό και είχε στραφεί στη λατρεία των ειδώλων. Η εικόνα του ίσως ξενίζει τον σύγχρονο άνθρωπο. Γιατί τόση αυστηρότητα; Γιατί δεν σιώπησε; Γιατί επέλεξε να συγκρουστεί με την εξουσία και τις αντιλήψεις της εποχής του; Μήπως η στάση του ήταν υπερβολική;

Για να τον κατανοήσουμε, πρέπει να δούμε πέρα από τα γεγονότα. Η αυστηρότητά του δεν γεννήθηκε από θυμό, αλλά από αγωνία. Έβλεπε έναν ολόκληρο λαό να χάνει τον προσανατολισμό του και δεν μπορούσε να αδιαφορήσει. Η σιωπή θα ήταν ευκολότερη και ο συμβιβασμός ασφαλέστερος. Εκείνος όμως επέλεξε τον δύσκολο δρόμο της αλήθειας. Δεν μίλησε για να επιβληθεί ούτε συγκρούστηκε για να ξεχωρίσει. Μίλησε γιατί αισθανόταν την ευθύνη απέναντι στον Θεό και στον λαό.

Κάπου εδώ η ιστορία του συναντά τη δική μας εποχή. Σήμερα δεν προσκυνούμε τα είδωλα της αρχαιότητας. Μήπως όμως δημιουργήσαμε καινούργια; Το χρήμα, την εικόνα μας, την επιτυχία, την αναγνώριση, την ανάγκη να αρέσουμε σε όλους; Και μήπως, χωρίς να το καταλάβουμε, θυσιάζουμε σε αυτά χρόνο, σχέσεις, αξίες και τελικά τον ίδιο τον εαυτό μας; Ο άνθρωπος σήμερα φοβάται συχνά να διαφωνήσει, να υπερασπιστεί όσα πιστεύει και να πει ένα καθαρό «όχι». Προτιμά τη σιωπή, επειδή κοστίζει λιγότερο.

Η μορφή του Προφήτη Ηλία έρχεται να μας προβληματίσει. Όχι για να μας κάνει αυστηρότερους απέναντι στους άλλους, αλλά περισσότερο ειλικρινείς απέναντι στον εαυτό μας. Ίσως, λοιπόν, ο παρεξηγημένος αυτός προφήτης να έχει κάτι σημαντικό να πει και στη δική μας εποχή. Να μας θυμίσει ότι η πίστη δεν χρειάζεται θόρυβο, αλλά αλήθεια και συνέπεια. Γιατί η πίστη που δεν αλλάζει τη ζωή μας κινδυνεύει να γίνει ακόμη ένα είδωλο ανάμεσα στα τόσα που παρουσιάζονται καθημερινά μπροστά μας.

Στην περίπτωση του Προφήτη η αυστηρότητα δεν πηγάζει απο θυμό ή κακία, αλλά απο την πρόθεσή του να αποτρέψει μεγαλύτερα πνευματικά λάθη. Στην καθημερινότητα των γονέων πολλές φορές η αγάπη εκφράζεται με την ίδια αυστηρότητα ή και με σκληρότητα.

† ο. Φ.Ε

Άσπρα καράβια τα όνειρά μας

Ξεκινάμε τη ζωή με όνειρα. Άσπρα καράβια, έτοιμα να ανοίξουν πανιά. Σχεδιάζουμε σπουδές, δουλειές, ταξίδια, ανθρώπους που θέλουμε να μείνουν δίπλα μας. Φτιάχνουμε στο μυαλό μας τη διαδρομή και, κάπου βαθιά, περιμένουμε η θάλασσα να είναι πάντα ήρεμη. Μόνο που η ζωή δεν είναι έτσι.

Έρχονται ξαφνικά άνεμοι. Ένα σχέδιο που δεν βγαίνει. Μια πόρτα που κλείνει. Μια σχέση που αλλάζει. Μια αποτυχία που δεν περιμέναμε. Και τότε γεννιέται το μεγάλο «γιατί». Γιατί, Θεέ μου, αφού Σε εμπιστεύτηκα, άφησες τη θάλασσα να αγριέψει; Ίσως γιατί ο Χριστός δεν υποσχέθηκε ποτέ γαλήνια θάλασσα.

Αν ανοίξουμε τα Συναξάρια της Εκκλησίας, θα συναντήσουμε ανθρώπους που πέρασαν μέσα από μεγάλες τρικυμίες. Μάρτυρες που διώχθηκαν, Όσιους που πάλεψαν με τον εαυτό τους, ανθρώπους που γνώρισαν αδικία, απόρριψη, πόνο και μοναξιά. Δεν ομολόγησαν τον Χριστό επειδή η ζωή τους ήταν εύκολη. Τον ομολόγησαν με τη ζωή και τα έργα τους ακριβώς όταν η θάλασσα αγριέψε.

Αυτό είναι το κοινό μυστικό των Αγίων. Δεν είχαν όλοι την ίδια ζωή, αλλά είχαν την ίδια πυξίδα. Η πίστη δεν είναι συμβόλαιο για μια ζωή χωρίς δυσκολίες. Δεν σημαίνει ότι όλα θα γίνουν όπως τα σχεδιάσαμε. Σημαίνει ότι ακόμη κι όταν αλλάξει ο καιρός, δεν αλλάζει Εκείνος στον οποίο εμπιστευθήκαμε το ταξίδι.

Τα όνειρά μας μπορεί να είναι άσπρα καράβια, αλλά κανένα καράβι δεν φτιάχτηκε για να μένει δεμένο στο λιμάνι. Φτιάχτηκε για να ταξιδεύει. Να συναντά ανέμους. Να περνά κύματα. Και να συνεχίζει.

Γι' αυτό, όταν μια καταιγίδα αλλάξει την πορεία σου, μη θεωρήσεις ότι χάθηκε ο προορισμός. Μπορεί να άλλαξε η διαδρομή, όχι όμως και το νόημα του ταξιδιού.

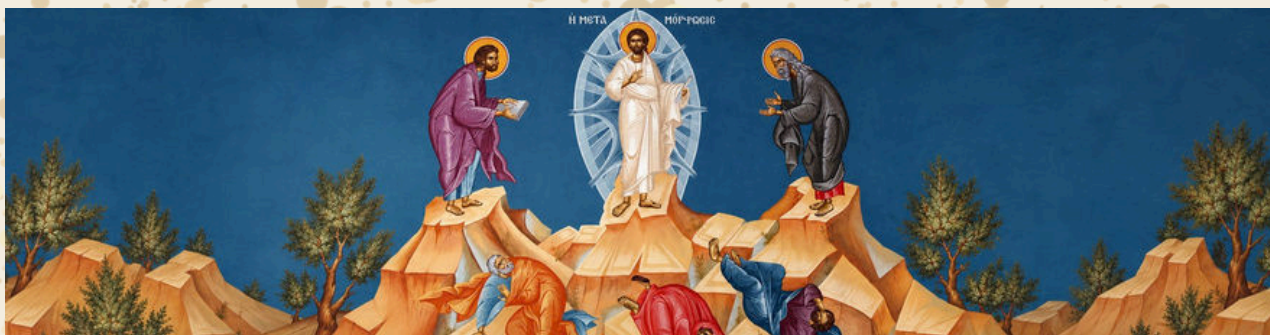
Οι Άγιοι το απέδειξαν. Ο Χριστός δεν υποσχέθηκε γαλήνια θάλασσα. Έδωσε, όμως, πυξίδα. Και έδειξε τον προορισμό.

**Όταν όλα φαίνονται
να είναι εναντίον
σου, θυμήσου ότι το
αεροπλάνο
απογειώνεται κόντρα
στον άνεμο.**

**Henry Ford
Αμερικανός βιομήχανος
1737-1794**

**Ο Χριστός επιτρέπει
τις θλίψεις για να
καθαριστεί η ψυχή μας
από τα πάθη,
όπως το χρυσάφι
δοκιμάζεται στη
φωτιά.**

**Άγιος Παΐσιος
1924-1994**

Το φως της Μεταμορφώσεως

**Του Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπών
και Εορδαίας κ. Ειρηναίου**

Μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού, η Εκκλησία μας καλεί να ανεβούμε νοερά στο όρος Θαβώρ. Εκεί ο Χριστός παίρνει μαζί Του τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη και μεταμορφώνεται μπροστά τους. Το πρόσωπό Του λάμπει σαν τον ήλιο και τα ενδύματά Του γίνονται λευκά σαν το φως. Οι μαθητές αξιώνονται, όσο μπορούσαν να αντέξουν, να δουν τη δόξα της θεότητός Του.

Στο Θαβώρ ο Χριστός δεν γίνεται κάτι που δεν ήταν. Φανερώνει αυτό που πάντοτε είναι. Και η αποκάλυψη αυτή γίνεται λίγο πριν από το Πάθος. Οι μαθητές έπρεπε να δουν το φως πριν συναντήσουν το σκοτάδι του Γολγοθά, για να γνωρίζουν ότι ο Σταυρός δεν είναι ήττα, αλλά εκούσια προσφορά και δρόμος προς την Ανάσταση.

Ο Ιερός Χρυσόστομος διδάσκει ότι ο Κύριος φανέρωσε στους μαθητές Του τη δόξα Του, για να τους ενισχύσει μπροστά σε όσα επρόκειτο να ακολουθήσουν και να τους δείξει τη λαμπρότητα της μελλοντικής Βασιλείας. Το Θαβώρ γίνεται έτσι μια υπόσχεση ελπίδας: το σκοτάδι δεν έχει ποτέ τον τελευταίο λόγο.

Αυτή την αλήθεια έχει ανάγκη και ο σημερινός άνθρωπος. Ζούμε μέσα σε έναν κόσμο γεμάτο φώτα και όμως συχνά η καρδιά μας παραμένει σκοτεινή και ανήσυχη. Η Εκκλησία δεν μας καλεί απλώς να θαυμάσουμε το Θαβώρ, αλλά να πάρουμε τον δρόμο προς αυτό. Η προσευχή, η μετάνοια, η Θεία Ευχαριστία και η έμπρακτη αγάπη γίνονται ο δρόμος της δικής μας μεταμορφώσεως.

Πρώτον, στις δύσκολες ώρες της ζωής μας να θυμόμαστε πάντοτε το φως του Θαβώρ. Όταν έρχεται η δοκιμασία και η ελπίδα λιγοστεύει, να μην ξεχνούμε ότι ο Χριστός παραμένει παρών. Ο Γολγοθάς δεν είναι ο τελευταίος σταθμός για εκείνον που πορεύεται μαζί Του.

Δεύτερον, να γινόμαστε και εμείς φορείς αυτού του φωτός. Ένας λόγος παρηγοριάς, μια συγχώρηση, μια πράξη αγάπης και μια αληθινή παρουσία δίπλα στον άνθρωπο που υποφέρει μπορούν να γίνουν μια μικρή εμπειρία Θαβώρ.

Το φως της Μεταμορφώσεως δεν μας απομακρύνει από τον κόσμο. Μας επιστρέφει σε αυτόν διαφορετικούς, για να γινόμαστε, με τη ζωή και την αγάπη μας, μικρές ακτίνες του φωτός του Χριστού.

Μια φυλακή χωρίς κάγκελα

Ποτέ ο άνθρωπος δεν είχε τόσες επιλογές. Και ίσως ποτέ δεν κινδύνευε να εξαρτηθεί από τόσα πράγματα. Αυτό είναι ένα από τα παράδοξα της εποχής μας: πολλαπλασιάσαμε τις δυνατότητες, αλλά όχι πάντοτε την ελευθερία.

Οι εξαρτήσεις αποτελούν πλέον μια μεγάλη κοινωνική πληγή. Δεν αφορούν κάποιους «άλλους» ούτε περιορίζονται σε συγκεκριμένες ηλικίες και κοινωνικές ομάδες. Πίσω τους συναντούμε συχνά μοναξιά, ανασφάλεια, οικογενειακά αδιέξοδα, πίεση, φόβο για το αύριο. Και τότε δημιουργείται μια φυλακή χωρίς κάγκελα: ο άνθρωπος φαίνεται ελεύθερος, αλλά δυσκολεύεται να πει «όχι» σε αυτό που τον εξουσιάζει.

Τι μπορεί να προτείνει η Εκκλησία σήμερα;

Πρώτα, να προλάβει. Οι ενορίες και οι ποιμαντικές δράσεις μπορούν να γίνουν χώροι πραγματικής συνάντησης, ιδιαίτερα για τους νέους. Όχι με φοβικά συνθήματα και απαγορεύσεις, αλλά με ενημέρωση, διάλογο και ουσιαστικές σχέσεις. Η καλύτερη πρόληψη αρχίζει όταν ο άνθρωπος βρίσκει λόγο να αγαπήσει τη ζωή.

Έπειτα, να συνεργαστεί. Η προσευχή δεν ακυρώνει την επιστήμη. Η Εκκλησία οφείλει να χτίζει γέφυρες με ειδικούς, θεραπευτικές κοινότητες και οργανωμένες δομές απεξάρτησης, στηρίζοντας συγχρόνως τις οικογένειες που συχνά δίνουν τον δικό τους σιωπηλό αγώνα.

Και τέλος, να παραμένει δίπλα στον άνθρωπο όταν αρχίζει ξανά. Η απεξάρτηση δεν είναι μόνο ένα τέλος. Είναι η δύσκολη αρχή μιας νέας ζωής. Εκεί χρειάζονται εργασία, σχέσεις, αποδοχή, εμπιστοσύνη και μια κοινότητα που δεν θα θυμίζει συνεχώς σε κάποιον τι υπήρξε, αλλά θα πιστεύει σε αυτό που μπορεί να γίνει.

Η Εκκλησία υπερασπίζεται την ελευθερία επειδή ο Χριστός θέλει τον άνθρωπο ελεύθερο. Γιατί ελεύθερος δεν είναι εκείνος που μπορεί να επιλέξει τα πάντα. Ελεύθερος είναι εκείνος που δεν αφήνει τίποτε να γίνει κύριος της ζωής του.

Ο χριστιανός δεν έχει παρελθόν
ζεί με μετάνοια το παρόν
για να έχει
μέλλον αιώνιο.

† ο. Φ.Ε

Ένας όμορφος περίπατος...

Ένα απόγευμα του καλοκαιριού, δύο Άγιοι της Εκκλησίας μας βρέθηκαν να περπατούν στους δρόμους της Φλώρινας. Ήταν η Αγία Παρασκευή κι ο Άγιος Παντελεήμονας. Κανείς δεν τους αναγνώρισε. Εκείνοι, όμως, ήρθαν για να ευλογήσουν για μία ακόμη φορά με το πέρασμά τους τον καταπράσινο και πανέμορφο τόπο της Δυτικής Μακεδονίας.

Ξεκίνησαν από το κέντρο της πόλης που βρίσκεται ο Μητροπολιτικός Ναός. Στάθηκαν δίπλα στον ποταμό Σακουλέβα. Άνθρωποι κάθονταν στις καφετέριες, γονείς έβγαζαν φωτογραφίες τα παιδιά τους που έπαιζαν και νέοι κοιτούσαν τις οθόνες των κινητών τους πίνοντας καφέ.

— «Βλέπουν τόσα πολλά», είπε η Αγία Παρασκευή, «μα άραγε προσέχουν ο ένας τον άλλον;»

Λίγο πιο πέρα στον Πεζόδρομο με τα καταστήματα, συνάντησαν έναν ηλικιωμένο που προχωρούσε μόνος του. Τα βήματά του ήταν αργά και φανέρωναν τη δυσκολία των χρόνων. Γύρω του υπήρχαν άνθρωποι και κίνηση, αλλά κανείς δεν τον πρόσεχε.

— «Να μια από τις μεγαλύτερες πληγές της εποχής», είπε ο Άγιος Παντελεήμονας. «Η μοναξιά. Μια πληγή που την προσπερνούν όλοι. Δεν φαίνεται και όμως πονά πολύ».

Συνέχισαν περνώντας από τις παλιές γειτονιές με τα ιστορικά αρχοντικά. Συνάντησαν στο δρόμο τους το Δημαρχείο, την Περιφέρεια, τις υπηρεσίες των Σωμάτων Ασφαλείας και τα σχολεία.

Ύστερα πέρασαν από το Νοσοκομείο. Είδαν ανθρώπους να περιμένουν με ανήσυχα πρόσωπα και γιατρούς να αγωνίζονται αδιάκοπα.

— «Τι χρειάζεται εδώ περισσότερο; Ο πόνος είναι μεγάλος;» ρώτησε η Αγία.

— «Εδώ βρίσκεις ανθρώπους με πίστη, αγάπη και υπομονή. Μόνο με αυτά μπορεί ο άνθρωπος να αναμετρηθεί στις δυσκολίες της ζωής και να νικήσει».

Συνέχισαν να περπατούν δίπλα από το Στρατόπεδο του 1ου Συντάγματος. Έφτασαν το βράδυ στον Ιερό Ναό της Αγίας Παρασκευής, όπου πραγματοποιούνται τα έργα αποκατάστασης.

— «Παντελεήμονα, το σπίτι σου στο κέντρο της πόλης είναι όμορφο. Θέλω κι εγώ να δω το σπίτι μου να ολοκληρώνεται, μετά από τον σεισμό που το έκλεισε τόσα χρόνια τώρα».

Ο Άγιος χαμογέλασε.

— «Κοίτα γύρω σου. Ο κόσμος βοηθά και ένας ολόκληρος τόπος έχει κινητοποιηθεί, από τη Φλώρινα και τις Πρέσπες μέχρι το Αμύνταιο και την Εορδαία. Αλλά και από άλλες περιοχές της πατρίδας μας. Οι πιστοί βοηθούν γιατί γνωρίζουν καλά πως, όταν χτίζουν έναν Ναό, αγγίζουν τον ουρανό. Το σπίτι σου θα ανοίξει και πάλι».

Συνέχισαν προς τον δρόμο του Πανεπιστημίου. Στάθηκαν για λίγο και σκέφτηκαν τους νέους ανθρώπους που σπουδάζουν, αγωνίζονται και ονειρεύονται το μέλλον τους.

— «Ας ευλογεί ο Χριστός τη νέα γενιά», είπε η Αγία Παρασκευή.

— «Αμήν», ψιθύρισε ο Άγιος Παντελεήμονας. «Μακάρι τα παιδιά να βρίσκονται κοντά στην Εκκλησία».

Κάπου εκεί χάθηκαν αθόρυβα μέσα στη νύχτα. Μόνο μια γλυκιά ευωδία, σαν από τα τριαντάφυλλα των κήπων, έμεινε στους δρόμους της Φλώρινας, για να θυμίζει το πέρασμα των δυο ξεχωριστών Αγίων επισκεπτών της.

Πριν κρίνεις, άκουσε....

Ήταν Κυριακή πρωί. Στην αυλή της εκκλησίας, μετά τη Θεία Λειτουργία, οι άνθρωποι είχαν σχηματίσει μικρές παρέες. Αντάλλασσαν ευχές, νέα και εκείνες τις συνηθισμένες κουβέντες που αρχίζουν αθώα και κάποτε καταλήγουν να βαραίνουν ανθρώπους που δεν είναι παρόντες.

Λίγο πιο πέρα στεκόταν ένας ηλικιωμένος μόνος. Ερχόταν κάθε Κυριακή, καθόταν πάντα στην τελευταία θέση και έφευγε χωρίς να μιλά σε κανέναν.

«Παράξενος άνθρωπος», είπε κάποιος.

«Ούτε μια καλημέρα δεν λέει», συμπλήρωσε ένας άλλος.

Ένας τρίτος χαμογέλασε ειρωνικά. «Τι περιμένεις; Έτσι είναι μερικοί. Νομίζουν πως δεν έχουν ανάγκη κανέναν».

Ο ηλικιωμένος πέρασε δίπλα τους. Άκουσε. Κατέβασε το βλέμμα και συνέχισε τον δρόμο του. Την επόμενη Κυριακή, ένα μικρό παιδί τον πλησίασε στην πόρτα του ναού.

«Καλημέρα, παππού!»

Ο άνθρωπος σταμάτησε. Το πρόσωπό του φωτίστηκε. Έσκυψε και του είπε σιγά : «Καλημέρα, αγόρι μου. Ξέρεις πόσο καιρό είχα να ακούσω κάποιον να μου λέει πρώτος καλημέρα;»

Η μητέρα του παιδιού, που στεκόταν κοντά, τον άκουσε. Τότε εκείνος της μίλησε για τη γυναίκα του που είχε φύγει από τη ζωή, για τον μοναχογιό του που ζούσε μακριά, για το σπίτι που είχε γεμίσει σιωπή. Της εξήγησε πως δεν απέφευγε τους ανθρώπους. Απλώς είχε ξεχάσει πώς να τους πλησιάζει.

Κανείς από όσους τον είχαν κρίνει δεν γνώριζε τίποτε από αυτά. Πόσο εύκολα, αλήθεια, κατασκευάζουμε μια ολόκληρη ιστορία για έναν άνθρωπο από μία μόνο εικόνα! Βλέπουμε τη σιωπή και τη βαφτίζουμε υπεροψία. Βλέπουμε την απόσταση και τη λέμε αδιαφορία. Βλέπουμε ένα λάθος και νομίζουμε ότι γνωρίζουμε ολόκληρη τη ζωή.

Ο Χριστός, όμως, δεν μας ζήτησε να γίνουμε δικαστές των ανθρώπων. Μας ζήτησε να γίνουμε πλησίον τους.

Πριν, λοιπόν, κρίνεις κάποιον, άκουσέ τον. Πριν μιλήσεις γι' αυτόν, μίλησε μαζί του. Και πριν αποφασίσεις ποιος είναι, χάρισέ του μια ευκαιρία.

Μπορεί να χρειάζεται μόνο μία καλημέρα. Και ίσως αυτή η καλημέρα να είναι η δική σου.

Αύγουστος σημαίνει Παράκληση

Του Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας Ειρηναίου

Υπάρχει κάτι διαφορετικό στα απογεύματα του Αυγούστου. Ο ήλιος χαμηλώνει, η ζέστη υποχωρεί και από τις γειτονιές των πόλεων μέχρι τα μικρότερα χωριά ακούγεται ο ήχος της καμπάνας. Είναι η ώρα της Παράκλησης.

Άνθρωποι διαφορετικοί μπαίνουν στους ναούς. Ηλικιωμένοι που γνωρίζουν τα λόγια σχεδόν απ' έξω, νέοι που στέκονται σιωπηλοί, μητέρες με παιδιά και άνθρωποι που ίσως ολόκληρο τον χρόνο διστάζουν να έρθουν προς την Εκκλησία. Τι τους φέρνει όμως όλους εκεί;

Ένα Πρόσωπο. Η Μάνα μας, η Θεοτόκος, η Παναγία, η Μαρία, η Παρθένος. Το ίδιο Πρόσωπο με τις τόσες αναρίθμητες χάρες και τα τόσα ονόματα που της έδωσε η αγάπη των ανθρώπων. Κάθε όνομα και μια προσευχή. Κάθε εικόνα και μια ανθρώπινη ιστορία. Κάθε Παράκληση και μια καρδιά που αναζητά παρηγοριά.

Ίσως μια ανάγκη. Ένα πρόβλημα που δεν λύθηκε. Μια ασθένεια. Ένα παιδί που βρίσκεται μακριά. Μια οικογένεια που δοκιμάζεται. Ή απλώς η ανάγκη να σταθεί κανείς για λίγο ήσυχος, μακριά από τον θόρυβο της καθημερινότητας.

Οι Παρακλήσεις έχουν κάτι βαθιά ανθρώπινο. Δεν χρειάζονται μεγάλα λόγια. Οι άνθρωποι φέρνουν μαζί τους όσα τους βαραίνουν και τα αφήνουν μπροστά στην εικόνα της Παναγίας. Άλλος ανάβει ένα κερί, άλλος αφήνει ένα λουλούδι του Αυγούστου, άλλος ψιθυρίζει ένα όνομα κι άλλος στέκεται απλώς σιωπηλός, κάνοντας μια μετάνοια στην πιο όμορφη Μάνα του κόσμου.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός ονομάζει την Παναγία «πηγή του αληθινού φωτός». Και πράγματι, αυτό αναζητά ο άνθρωπος όταν έρχεται στην Παράκληση. Λίγο φως μέσα στις δυσκολίες του, λίγη ελπίδα μέσα στην αγωνία του και μια Μητέρα στην οποία μπορεί να εμπιστευθεί όσα δυσκολεύεται να πει στους ανθρώπους.

Από τη Φλώρινα και τις Πρέσπες μέχρι το Αμύνταιο και την Εορδαία, οι ίδιες εικόνες επαναλαμβάνονται κάθε Αύγουστο. Μικροί και μεγάλοι Ναοί ανοίγουν τις πόρτες τους και άνθρωποι κάθε ηλικίας συναντιούνται κάτω από το βλέμμα της Παναγίας.

Τι κρατάμε, λοιπόν, από τα απογεύματα των Παρακλήσεων;

Πρώτον, να μη φοβόμαστε να μιλήσουμε στην Παναγία. Να της εμπιστευόμαστε τις χαρές, τις αγωνίες και τα προβλήματά μας.

Δεύτερον, να θυμόμαστε ότι κανένας άνθρωπος δεν πρέπει να μένει μόνος στον πόνο του. Όπως ζητούμε από την Θεοτόκο να σταθεί δίπλα μας, έτσι κι εμείς οφείλουμε να στεκόμαστε δίπλα στον άνθρωπο που μας χρειάζεται.

Τέλος όταν η καμπάνα της Παράκλησης σιγήσει και επιστρέψουμε στο σπίτι μας, ας πάρουμε μαζί μας αυτή τη βεβαιότητα.

Υπάρχει, η Μάνα μας η Παναγία που ακούει τις προσευχές μας.

Η αλήθεια που δεν διαπραγματεύεται

Η 29η Αυγούστου είναι μία από τις αυστηρότερες ημέρες του εκκλησιαστικού έτους. Η Εκκλησία θυμάται την αποτομή της τιμίας κεφαλής του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου και νηστεύει. Όχι μόνο για έναν άδικο θάνατο, αλλά και για κάτι που παραμένει εξαιρετικά επίκαιρο: το τίμημα της αλήθειας.

Ο Ιωάννης γνώριζε καλά σε ποιον μιλούσε. Γνώριζε την εξουσία του Ηρώδη και μπορούσε να υπολογίσει τις συνέπειες. Θα μπορούσε να σιωπήσει. Θα μπορούσε ακόμη να επιλέξει προσεκτικότερες λέξεις, ώστε να μη δυσανεστήσει κανέναν. Δεν το έκανε. Είπε καθαρά: «Δεν σου επιτρέπεται να έχεις τη γυναίκα του αδελφού σου». Αυτό ακριβώς κάνει τον λόγο του τόσο σύγχρονο.

Ζούμε σε μια εποχή όπου συχνά δεν αρνούμαστε ευθέως την αλήθεια. Κάνουμε κάτι πιο εύκολο: την προσαρμόζουμε. Τη μετράμε ανάλογα με το ακροατήριο, το συμφέρον, τις σχέσεις και το κόστος. Υπάρχουν αληθείες που τις λέμε όταν δεν μας στοιχίζουν και άλλες που τις κρύβουμε, επειδή φοβόμαστε μήπως χάσουμε την αποδοχή των άλλων.

Ο Πρόδρομος δεν ήταν άνθρωπος της καταγγελίας. Δεν μίλησε για να ταπεινώσει τον Ηρώδη ούτε για να αποδείξει τη δική του ανωτερότητα. Μίλησε γιατί αγαπούσε την αλήθεια περισσότερο από την προσωπική του ασφάλεια. Και αυτή είναι ίσως η μεγάλη διαφορά ανάμεσα στην αλήθεια και στη σκληρότητα: η αλήθεια δεν επιδιώκει να νικήσει τον άλλον, αλλά να τον σώσει.

Στις 29 Αυγούστου η Εκκλησία δεν μας καλεί να γίνουμε κατηγοροί των άλλων. Μας καλεί πρώτα να αναρωτηθούμε πόση αλήθεια αντέχουμε εμείς οι ίδιοι. Αν δεχόμαστε την αλήθεια όταν αποκαλύπτει και τα δικά μας λάθη ή αν την επικαλούμαστε μόνο όταν αφορά τους άλλους.

Γιατί ο μεγαλύτερος κίνδυνος δεν είναι πάντοτε το τίμημα που μπορεί να πληρώσουμε για την αλήθεια. Είναι να συνηθίσουμε τόσο πολύ τους μικρούς συμβιβασμούς, ώστε κάποτε να μη διακρίνουμε πια το ψέμα. Ο Πρόδρομος μας θυμίζει ότι η αλήθεια έχει κόστος. Όμως ακόμη μεγαλύτερο κόστος έχει μια ζωή που έμαθε να την αποφεύγει.

**Δεν μπορεί να υπάρχει
πνευματική πρόοδος
και αξιοπρέπεια
όταν αυτά που
πιστεύουμε είναι
διαφορετικά από αυτά
που ζούμε.**

† ο. Φ.Ε

Φίλοι ή απλώς ακόλουθοι;

Διαβάσαμε πως η 30ή Ιουλίου έχει καθιερωθεί, από το 2011, ως Παγκόσμια Ημέρα Φιλίας. Και αυτή η μικρή πληροφορία στάθηκε αφορμή για μια μεγαλύτερη σκέψη: Τι σημαίνει άραγε «φίλος» στην εποχή μας;

Η φιλία, βέβαια, είναι πολύ μεγάλη υπόθεση για να χωρέσει σε μία μόνο ημέρα. Για την Εκκλησία, μάλιστα, δεν αποτελεί μια έννοια που θυμόμαστε επειδή υπάρχει μια σχετική ημερομηνία στο ημερολόγιο. Είναι τρόπος ζωής και σχέσης, που καλούμαστε να καλλιεργούμε και να αποδεικνύουμε καθημερινά.

Ζούμε στην εποχή της διαρκούς σύνδεσης. Ένα μικρό σύμβολο στην οθόνη μας πληροφορεί ότι κάποιος είναι «ενεργός τώρα». Μπορούμε να γνωρίζουμε πού βρίσκεται, τι κάνει και τι σκέφτεται. Ή, τουλάχιστον, όσα επιλέγει να μας δείξει. Παράξενο, όμως: ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο εύκολο να βρούμε έναν άνθρωπο και ίσως ποτέ άλλοτε τόσο δύσκολο να τον συναντήσουμε πραγματικά.

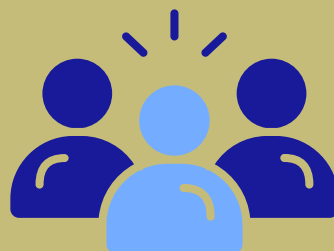
Η εικονική επικοινωνία είναι πολύτιμη. Ενώνει ανθρώπους που βρίσκονται μακριά, διατηρεί σχέσεις και ανοίγει δρόμους επικοινωνίας. Δεν είναι, όμως, από μόνη της φιλία. Γιατί άλλο είναι να γνωρίζεις τα νέα κάποιου και άλλο να γνωρίζεις την καρδιά του. Άλλο να βλέπεις ότι είναι «ενεργός» και άλλο να είσαι παρών όταν σε χρειάζεται.

Ο Χριστός έδωσε στη φιλία ένα μέτρο που ξεπερνά κάθε εποχή. Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννου διαβάζουμε τα λόγια Του: «Κανείς δεν έχει μεγαλύτερη αγάπη από εκείνον που δίνει τη ζωή του για τους φίλους του». Και λίγο παρακάτω απευθύνεται στους μαθητές Του με δύο μόνο λέξεις που φανερώνουν το βάθος αυτής της σχέσης: «Εσείς είστε φίλοι μου». Η φιλία, επομένως, στη χριστιανική ζωή δεν είναι απλώς συμπάθεια ή ευχάριστη συντροφιά. Είναι παρουσία, εμπιστοσύνη, αλήθεια, συγχώρεση και, πάνω απ' όλα, αγάπη που ξέρει να προσφέρει.

Ο αληθινός φίλος δεν χρειάζεται να γνωρίζει κάθε ανάρτησή μας. Χρειάζεται να αναγνωρίζει τη σιωπή μας. Δεν εμφανίζεται μόνο στις όμορφες φωτογραφίες της ζωής μας, αλλά παραμένει και στις ημέρες που δεν θα θέλαμε να φωτογραφίσουμε. Χαίρεται χωρίς να ανταγωνίζεται, μιλά με ειλικρίνεια χωρίς να πληγώνει και μένει όταν η παρουσία του κοστίζει.

Η 30ή Ιουλίου μπορεί, λοιπόν, να έγινε η αφορμή για αυτές τις σκέψεις. Η φιλία, όμως, δεν έχει ημερομηνία. Και ίσως το σημαντικότερο ερώτημα δεν είναι πόσους φίλους έχουμε, αλλά κάτι δυσκολότερο:

Σε πόσους ανθρώπους έχουμε γίνει εμείς αληθινοί φίλοι;

ΔΙΝΩ ΑΙΜΑ

ΔΙΝΩ ΖΩΗ

Όταν η προσφορά γίνεται ζωή

Το καλοκαίρι στην Ελλάδα οι μετακινήσεις πληθαίνουν και τα τροχαία περιστατικά δεν παύουν να αποτελούν μια σκληρή πραγματικότητα. Μαζί τους, οι ανάγκες των νοσοκομείων για αίμα γίνονται ακόμη πιο πιεστικές. Την ίδια ώρα, οι διακοπές και η απομάκρυνση πολλών τακτικών αιμοδοτών από τις πόλεις δυσκολεύουν συχνά τη διατήρηση επαρκών αποθεμάτων.

Κάπου εδώ η αιμοδοσία παύει να είναι μια γενική ιδέα και γίνεται προσωπική υπόθεση. Δεν αφορά μόνο «κάποιους άλλους». Μπορεί να αφορά έναν τραυματία, έναν ασθενή, ένα παιδί ή έναν άνθρωπο που ετοιμάζεται για χειρουργείο. Μπορεί κάποτε να αφορά εμάς ή έναν δικό μας άνθρωπο.

Η διαδικασία διαρκεί λίγα μόνο λεπτά. Η αξία της, όμως, μπορεί να φτάσει πολύ μακρύτερα, μέχρι το κρεβάτι ενός ανθρώπου που περιμένει βοήθεια.

Η πράξη αυτή συναντά βαθιά το πνεύμα του Χριστιανισμού. Η αγάπη προς τον πλησίον δεν μένει σε λόγια και ευχές. Γίνεται παρουσία, ευθύνη και προσφορά. Ο αιμοδότης δεν γνωρίζει ποιος θα δεχθεί το αίμα του και συνήθως δεν θα μάθει ποτέ το όνομά του. Κι όμως, προσφέρει χωρίς αντάλλαγμα, επειδή αναγνωρίζει ότι κάθε ανθρώπινη ζωή έχει αξία.

Γι' αυτό έχει σημασία οι μεγαλύτεροι να μιλούν στους νεότερους για την αιμοδοσία, κυρίως με το παράδειγμά τους. Ένας νέος που βλέπει έναν γονέα, έναν εκπαιδευτικό ή έναν μεγαλύτερο φίλο να προσφέρει, καταλαβαίνει ότι η αλληλεγγύη δεν είναι σύνθημα. Είναι στάση ζωής.

Οι νεότεροι μπορεί σήμερα να μην έχουν ακόμη την ηλικία ή τη δυνατότητα να γίνουν αιμοδότες. Μπορούν, όμως, να γνωρίσουν τη σημασία της πράξης, να ενημερωθούν σωστά και να προετοιμαστούν ώστε, όταν έρθει η ώρα, να συμμετέχουν και οι ίδιοι.

Η αιμοδοσία μάς υπενθυμίζει κάτι απλό: η ζωή μας δεν είναι αποκομμένη από τη ζωή των άλλων. Σήμερα προσφέρουμε εμείς. Αύριο ίσως περιμένουμε την προσφορά κάποιου άλλου. Και αυτή η αθόρυβη αλυσίδα αγάπης είναι μία από τις πιο καθαρές μορφές κοινωνικής και χριστιανικής ευθύνης.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΕΟΡΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ

ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

† ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ.
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΚΛΗΡΟ, ΤΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΥΣ, ΤΙΣ ΜΟΝΑΧΕΣ, ΤΟΥΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΜΑΣ, ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ
ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

Κάθε Δεκαπενταύγουστο ο ουρανός χαμηλώνει στη γη. Κι η γη, μ' ευλάβεια, σηκώνει τα μάτια της στον ουρανό. Αν η Ανάσταση του Χριστού είναι η νίκη της ζωής, τότε η Κοίμηση της Παναγίας είναι η απόδειξη ότι κι εμείς μπορούμε να ζήσουμε αυτή τη νίκη. Δεν υπάρχει ελληνικό σπίτι χωρίς εικόνα της Παναγίας. Δεν υπάρχει χριστιανική καρδιά που να μην έχει ψιθυρίσει: «Παναγία μου, βοήθα». Δεν υπάρχει τόπος χωρίς εκκλησία αφιερωμένη στο όνομά της. Ο λαός μας την υμνεί και την αγαπά. Όμως τη Θεοτόκο δεν πρέπει να την τιμούμε μονάχα με λόγια. Την τιμούμε με το βίωμά μας. Με τη στάση της καρδιάς μας και με την ανάσα της ψυχής μας. Όταν κτυπούν οι καμπάνες του Δεκαπενταυγούστου, δεν προαναγγέλλουν θρήνο, αλλά δοξολογία. Δεν μεταδίδουν πένθος, αλλά βεβαίωση ότι ο θάνατος δεν είναι τέλος, αλλά πέρασμα στην αιώνια ζωή. Δεν είναι ήττα, αλλά η αρχή της αιώνιας χαράς. Η Κοίμησή της είναι η θριαμβευτική είσοδος της από τον χρόνο στην αιωνιότητα. Αυτό είναι η επισφράγιση της δόξας που δεν έρχεται από τον κόσμο, αλλά από τον ίδιο τον Θεό. Είναι η επιβεβαίωση της υπόσχεσης πως ο θάνατος, όταν συναντήσει την αγιότητα, νικείται.

Δεν είναι τυχαίο που η Εκκλησία δεν μιλά για θάνατο, αλλά για κοίμηση. Δεν την κήδεψε, την ύμνησε. Δεν την έκλαψε, τη δόξασε. Το απολυτίκιο μάς τονίζει «Έν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε». Εδώ μας εκφράζει ολόκληρη τη θεολογία της Εκκλησίας για το πρόσωπο που έφερε στα σπλάχνα της, Εκείνον που κρατεί τα σύμπαντα. Η Κοίμηση της Παναγίας είναι πρώτον το θεμέλιο της ελπίδας κάθε πιστού και δεύτερον η εγγύηση της σωτηρίας του. Αν Εκείνη, η Πάναγνη και πλήρης Χάριτος, μετεστάθη, τότε και εμείς, με τον αγώνα της μετάνοιας και της ταπείνωσης μπορούμε να ακολουθήσουμε τα βήματά της. Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός σημειώνει στα κείμενά του: «Το τίμημα της αγιότητας είναι η μέθεξη του ουρανού. Και η Παναγία δεν υπήρξε απλώς αγία. Η ρίζα του απείρου στη φθαρτή φύση. Από σένα Δέσποινα προήλθε, η αλήθεια, η φωτιά της θεότητας, η απεικόνιση και έκφραση του πατέρα, το ολόγλυκο και ουρανόσταλτο μάννα, το ανώνυμο όνομα που είναι επάνω από όλα τα ονόματα, το ανέσπερο και απρόσιτο φως της ζωής, ο άρτος ο ουράνιος, ο αγεώργητος καρπός από σένα σωματικά ανεβλάστησε».

Η Παναγία όμως δεν είναι μόνο η Μητέρα του Χριστού. Είναι και η Μητέρα του κόσμου. Η Μητέρα της Εκκλησίας. Η Μητέρα της σιωπής, της αγρυπνίας και της παρακλήσεως. Η μορφή της κατοικεί σε κάθε εικόνισμα και σε κάθε καρδιά που πονά και παρακαλεί. Στο παιδί που ζητά προστασία, στον στρατιώτη που φυλά τα σύνορα, στη μάνα που προσεύχεται, στον πατέρα που μοχθεί, στον αγρότη και κτηνοτρόφο που εργάζονται σκληρά και στον άνεργο που βασανίζεται περιμένοντας ένα καλύτερο αύριο. Η Παναγία είναι η μητρική φωνή του Ευαγγελίου, το φίλτρο της θλίψεως και το χαμόγελο της ελπίδας. Δεν είναι απλώς μια γυναίκα ευλογημένη είναι η «Κεχαριτωμένη». Είναι το δοχείο του Αχωρήτου, το δοχείο της χάριτος, η κιβωτός που έφερε τον Θεό στον κόσμο ως άνθρωπο.

Όταν ο Χριστός την παρέδωσε στον αγαπημένο του μαθητή λέγοντας: «Ίδε ἡ μήτηρ σου», δεν την παρέδωσε μόνο σε εκείνον. Την παρέδωσε σε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Έκτοτε η Παναγία είναι η σκέπη των Χριστιανών, το ιερότερο πρόσωπο, το αδιάψευστο τεκμήριο ότι ο Θεός ζει μέσα μας. Όπου η Παναγία, εκεί η στοργή. Όπου η Παναγία, εκεί και η φιλανθρωπία του Θεού. Γι' αυτό και ο λαός την αγαπά. Γι' αυτό την έχει συνδέσει με κάθε τοπωνύμιο, με κάθε χωριό και με κάθε προσκύνημα της πατρίδας μας. Δεν υπάρχει άλλη λέξη πιο τρυφερή στην ελληνική γλώσσα απ' το "Παναγιά μου". Είναι η προσευχή των χριστιανών, η ικεσία των μανάδων, ο θησαυρός των μοναχών και ο στεναγμός των δοκιμαζομένων ανθρώπων.

Στην Κοίμησή της βλέπουμε τη δύναμη της αγάπης του Θεού. Ο Χριστός δεν επιτρέπει στον θάνατο να έχει την τελευταία λέξη. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι όταν ο Απόστολος Θωμάς, σύμφωνα με την παράδοση, ζήτησε να δει το σώμα της Παναγίας μετά τον ενταφιασμό της, ο τάφος βρέθηκε κενός. Οι υμνογράφοι της Εκκλησίας μας δεν θρηνούν αλλά ψάλλουν με αγαλλίαση. Γιατί η Παναγία είναι η εγγύηση πως δεν θα μείνουμε στο σκοτάδι, πως ακόμη κι αν η ζωή πλημμυρίσει από τα δάκρυα στο τέλος θα ανατείλει το φως της χαράς.

Η εορτή αυτή μάς αποκαλύπτει το μεγαλείο της μητρότητας, της αγνότητας και της ταπεινώσεως. Η Μαριάμ έγινε το πιο καθαρό δοχείο του Πνεύματος διότι δεν υπερηφανεύθηκε αλλά υπηρέτησε τους πάντες. Δεν ζήτησε αξιώματα, αλλά υπέμεινε σταύρωση ψυχής. Ο Συμεών το είχε προφητεύσει: «καὶ σοῦ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία». Όλη της η ζωή μια προσφορά. Πόνεσε βλέποντας το Παιδί της στο Σταυρό.

Αλλά δεν οργίστηκε. Δεν απελπίστηκε. Στάθηκε, όρθια, σιωπηλή, σαν βράχος. Αυτή είναι η μεγαλύτερη ηρωίδα της ιστορίας. Η μάνα του πόνου και της προσμονής. Η Μητέρα όλου του κόσμου.

Και αλήθεια, πώς να μην την τιμήσουμε; Πώς να μείνουμε αδιάφοροι μπροστά σε μια τέτοια παρουσία; Πώς να περάσει Αύγουστος χωρίς Ακολουθίες; Δεν υπάρχει άλλος μήνας σαν τον Αύγουστο στον τόπο μας. Είναι το Πάσχα του καλοκαιριού. Είναι η ανάσταση κάθε μάνας που πονά. Είναι το άγγιγμα της Θεοτόκου σε κάθε πονεμένη καρδιά που ξεφυσά και ψελλίζει: «Παναγιά μου, βοήθα με». Δεν υπάρχει άλλη λέξη τόσο δυνατή όσο το όνομά της. Γι' αυτό και η Εκκλησία μας, με σοφία, καθιέρωσε νηστεία δεκατεσσάρων ημερών. Γιατί, πριν γιορτάσουμε το αγιασμένο πρόσωπό της, πρέπει να καθαρίσουμε το δικό μας πρόσωπο. Να κοινωνήσουμε των Αχράντων Μυστηρίων για να μπορέσουμε να την αντικρίσουμε και να συνομιλήσουμε μαζί της.

Όσοι την γνώρισαν αληθινά, την αγάπησαν βαθιά. Οι Άγιοι δεν την υμνούν φιλολογικά και στοχαστικά. Τη γνωρίζουν προσωπικά. Εκείνη εμφανίζεται σε όσους την επικαλούνται με συντριβή. Είναι η παρηγοριά των γερόντων, το χαμόγελο των παιδιών, η ακρόαση κάθε προσευχής που λέγεται από καρδιάς. Γι' αυτό και ο ιερός υμνογράφος τη χαρακτηρίζει ως «γέφυρα μετάγουσα τούς έκ γῆς πρὸς οὐρανόν».

Γράφει ο σύγχρονος Όσιος, Ιουστίνος ο Πόποβιτς: «Αφού η Παναγία γέννησε τον Σωτήρα του κόσμου και την κεφαλή της Εκκλησίας, η ίδια είναι η Εκκλησία». Το έργο, λοιπόν, το οποίο άρχισε η Θεοτόκος με τη Σάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού, συνεχίζεται από την Εκκλησία, προκειμένου να σωθεί ο κόσμος και να γίνουν οι άνθρωποι υιοί του Υψίστου, σύμφωνα με τον λόγο του Προφήτου Δαβίδ: «Ἐγὼ εἶπα, ὑμεῖς θεοὶ ἐστέ καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες».

Αδελφοί μου και αδελφές μου, σε έναν κόσμο που παραπαίει, που βυθίζεται στην αμφισβήτηση που πορεύεται χωρίς φως και σκοπό, η Παναγία είναι η τελευταία μας ελπίδα. Όχι ενός συναισθηματισμού, αλλά της αληθινής ζωής. Της καθαρής, τίμιας και αγιασμένης. Σε έναν κόσμο που χλευάζονται τα πάντα, Εκείνη στέκεται ως το ακλόνητο πρότυπο. Στην καθημερινότητα της ζωής μας που οι θλίψεις περισσεύουν και οι ελπίδες λιγοστεύουν, εκείνη είναι η Πύλη του Ουρανού. Η μόνη γέφυρα που δεν καταρρέει και η μόνη μάνα που δεν ξεχνά κανέναν.

Ας μη ν αφήσουμε λοιπόν αγαπητοί μου τον φετινό Δεκαπενταύγουστο να περάσει ανεκμετάλλευτος. Ας γονατίσουμε μπροστά της. Ας ανάψουμε κερί. Ας πούμε με όλη μας την ψυχή: «Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς». Και τότε να είστε βέβαιοι ότι θα τη νιώσουμε δίπλα μας. Θα αγγίξει την ύπαρξή μας. Θα μας πάρει απ' το χέρι και θα μας οδηγήσει στον Υιό της. Και αυτή είναι η μεγάλη υπόσχεση της Κοιμήσεως της, ότι Εκείνη η Μητέρα της Ζωής, δεν θα μας αφήσει ποτέ.

Χρόνια πολλά και ευλογημένα! Ευχέτης όλων προς την Παναγία μας,

Ο Επίσκοπός σας,
† Ο Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Η προσευχή του Ιησού

«Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού,
ελέησόν με, τον αμαρτωλό»

Μία από τις απλούστερες και συγχρόνως βαθύτερες προσευχές της Εκκλησίας.

Η προσευχή του Ιησού αποτελεί μία από τις απλούστερες και συγχρόνως βαθύτερες προσευχές της Εκκλησίας: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με, τον αμαρτωλό».

Ο άνθρωπος που επιθυμεί να προσευχηθεί αληθινά καλείται να συγκεντρώνει τον νου του στα λόγια της προσευχής και να τα προφέρει με προσοχή, πίστη και ταπείνωση. Δεν χρειάζεται να αναζητά υψηλές πνευματικές καταστάσεις ούτε να επιδιώκει ιδιαίτερα αισθήματα. Η αρχή της αληθινής προσευχής βρίσκεται στην επίγνωση της ανθρώπινης αδυναμίας και στην εμπιστοσύνη στο έλεος του Θεού.

Το όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού βρίσκεται στο κέντρο αυτής της προσευχής. Με την επίκλησή Του, ο άνθρωπος στρέφει ολόκληρη την ύπαρξή του προς τον Χριστό. Ο νους απομακρύνεται από τους μάταιους λογισμούς και μαθαίνει σιγά σιγά να παραμένει προσηλωμένος στον Θεό.

Η ευχή μπορεί να συνοδεύει τον άνθρωπο σε κάθε στιγμή της ημέρας. Στην εργασία, στην ανάπαυση, στη δυσκολία, στη χαρά και στη θλίψη. Όσο περισσότερο συνηθίζει κανείς να την επαναλαμβάνει με προσοχή, τόσο περισσότερο η προσευχή παύει να είναι μόνο λόγια και γίνεται εσωτερική στάση ζωής.

Απαραίτητη όμως προϋπόθεση είναι η ταπείνωση. Το «ελέησόν με» δεν είναι μια τυπική φράση. Είναι η ομολογία του ανθρώπου ότι έχει ανάγκη τον Θεό, τη συγχώρηση, τη θεραπεία και τη Χάρη Του.

Έτσι, η μικρή αυτή προσευχή μπορεί να γίνει καθημερινός σύντροφος του ανθρώπου και δρόμος επιστροφής της καρδιάς προς τον Χριστό.

Η προσευχή του Ιησού δεν είναι ένας μαγικός τύπος ούτε μια μηχανική επανάληψη λέξεων. Χρειάζεται υπομονή, διάκριση και σταθερότητα, χωρίς βιασύνη και χωρίς την απαίτηση να εμφανιστούν άμεσα πνευματικά αποτελέσματα. Ακόμη κι όταν ο νους διασπάται, ο άνθρωπος δεν πρέπει να απογοητεύεται, αλλά να επιστρέφει ήρεμα στα λόγια της ευχής, ζητώντας παράλληλα την καθοδήγηση του πνευματικού του πατέρα.

Καρπός της αληθινής προσευχής δεν είναι μόνο η εσωτερική γαλήνη, αλλά και η αλλαγή της συμπεριφοράς μας προς τους άλλους. Όποιος επικαλείται με ταπείνωση το έλεος του Χριστού μαθαίνει σταδιακά να γίνεται και ο ίδιος ελεήμων, να συγχωρεί, να υπομένει και να βλέπει στο πρόσωπο κάθε ανθρώπου έναν αδελφό. Τότε η ευχή κατεβαίνει από τα χείλη στην καρδιά και μεταμορφώνεται σε αγάπη.

1η Σεπτεμβρίου: Η Γή ζητά βοήθεια

Η 1η Σεπτεμβρίου ανοίγει μια καινούργια εκκλησιαστική χρονιά. Όμως ανοίγει και μια συζήτηση που δεν γίνεται πια να αποφεύγουμε. Τι κάνουμε με τον κόσμο που έχουμε στα χέρια μας;

Η ημέρα αυτή έχει αφιερωθεί από την Εκκλησία στην προσευχή για το φυσικό περιβάλλον, ενώ ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος έχει κάνει την προστασία της δημιουργίας ένα μήνυμα που ταξίδεψε σε ολόκληρο τον κόσμο.

Και, μεταξύ μας, μάλλον ήρθε η ώρα να ακούσουμε.

Γιατί το φετινό καλοκαίρι δεν είχε μόνο θάλασσα, διακοπές και ηλιοβασιλέματα για φωτογραφίες; Είχε και φωτιές. Πολλές φωτιές. Είχε ανθρώπους να βλέπουν το σπίτι τους να χάνεται, πυροσβέστες να παλεύουν με τις φλόγες, ζώα να τρέχουν για να σωθούν και ολόκληρα δάση να γίνονται μέσα σε λίγες ώρες στάχτη.

Κι εμείς;
Κάναμε ένα scroll. Είδαμε ένα βίντεο. Γράψαμε ίσως ένα «κουράγιο». Και μετά συνεχίσαμε.

Αλλά η Γη δεν είναι άλλο ένα story που σε είκοσι τέσσερις ώρες θα εξαφανιστεί. Είναι το σπίτι μας.

Για την Εκκλησία, η προστασία του περιβάλλοντος δεν είναι μόδα ούτε ένα θέμα για μία μόνο ημέρα. Είναι στάση ζωής. Ο Θεός μας έδωσε τη δημιουργία όχι για να την καταναλώσουμε μέχρι να μην απομείνει τίποτα, αλλά για να τη φροντίσουμε και να την παραδώσουμε στους επόμενους.

Ίσως, λοιπόν, η 1η Σεπτεμβρίου να μην είναι απλώς μια υπενθύμιση να αγαπάμε τη φύση. Είναι ένα ξυπνητήρι.

- Να σταματήσουμε να ζούμε σαν να υπάρχει ένας δεύτερος πλανήτης στην αποθήκη.
- Να καταλάβουμε ότι ακόμη και η μικρότερη επιλογή μας αφήνει ένα αποτύπωμα.
- Η Γη ζητά βοήθεια.

Και αυτή τη φορά δεν αρκεί να πατήσουμε «like». Πρέπει να σηκωθούμε από την οθόνη και να απαντήσουμε με τον τρόπο που ζούμε καθημερινά.

Η γή παράγει αρκετά για να ικανοποιήσει τις ανάγκες κάθε ανθρώπου, όχι όμως την απλυστία του.

Μαχάτμα Γκάντι
Ινδός στοχαστής, πολιτικός
1869-1948

Η μανία για πλουτισμό και το άπληστο κέρδος είναι η καταστροφή της φύσης που οδηγεί σε οικολογική ανισορροπία.

Μέγας Βασίλειος
330-3789

Ο Σταυρός με τον βασιλικό

Κάθε χρόνο, στις 14 Σεπτεμβρίου, φεύγουμε από την εκκλησία κρατώντας στα χέρια μας ένα μικρό κλωνάρι βασιλικού. Μια απλή και γνώριμη εικόνα, που κρύβει όμως ένα βαθύτερο μήνυμα. Δίπλα στον Σταυρό, το ξύλο της θυσίας και της νίκης, βρίσκεται ένα ταπεινό φυτό που ευωδιάζει.

Η εορτή της Υψώσεως μας μεταφέρει νοερά στα Ιεροσόλυμα. Εκεί η Αγία Ελένη αναζήτησε και βρήκε τον Τίμιο Σταυρό, τον οποίο ύψωσε ο Πατριάρχης Μακάριος, ώστε να τον δει και να τον προσκυνήσει ο λαός. Αργότερα, μετά την επανάκτησή του από τον αυτοκράτορα Ηράκλειο, ο Σταυρός επέστρεψε στην Αγία Πόλη. Η εκκλησιαστική παράδοση συνέδεσε ακόμη την εύρεσή του με τον βασιλικό, που έμεινε από τότε συνδεδεμένος με τη μεγάλη αυτή εορτή.

Ο βασιλικός, όμως, δεν έχει μόνο να μας θυμίσει ένα γεγονός του παρελθόντος. Μπορεί να γίνει μια εικόνα της δικής μας πνευματικής ζωής. Όπως το φυτό αντλεί από τη γη ό,τι χρειάζεται για να μεγαλώσει και να σκορπίσει την ευωδία του, έτσι και εμείς καλούμαστε να αντλούμε από τον Χριστό τη χάρη που μεταμορφώνει τη ζωή μας.

Ο βασιλικός δεν εντυπωσιάζει με το μέγεθός του. Είναι μικρός, εύθραυστος και χρειάζεται καθημερινή φροντίδα. Κι όμως, όταν ποτίζεται και μένει στο φως, γεμίζει τον χώρο με την ευωδία του. Κάπως έτσι αναπτύσσεται και η πίστη: όχι με μεγάλα λόγια, αλλά με μικρές καθημερινές πράξεις αγάπης, υπομονής και προσφοράς. Όταν η καρδιά ποτίζεται από την προσευχή και στρέφεται προς το φως του Χριστού, τότε ακόμη και μια ταπεινή ζωή μπορεί να γίνει ευλογία για πολλούς.

Κανείς δεν μπορεί να προσφέρει αληθινή αγάπη μόνο με τις δικές του δυνάμεις. Κοντά στον Χριστό μαθαίνουμε να συγχωρούμε όταν έχουμε πληγωθεί, να ελπίζουμε όταν όλα φαίνονται δύσκολα, να στεκόμαστε δίπλα στον άλλον χωρίς να ζητούμε ανταλλάγματα. Από Εκείνον παίρνουμε τη χάρη και, όπως ο βασιλικός, καλούμαστε να μεταφέρουμε αυτή την ευωδία στους ανθρώπους γύρω μας.

Ο Σταυρός δεν μας καλεί να αγαπήσουμε τον πόνο. Μας αποκαλύπτει όμως ότι ο πόνος, όταν ενώνεται με τον Χριστό, δεν έχει τον τελευταίο λόγο. Μπορεί να γίνει τόπος συνάντησης με τον Θεό και αφορμή βαθύτερης αγάπης προς τον άνθρωπο.

Ας κρατήσουμε, λοιπόν, φέτος τον βασιλικό διαφορετικά. Όχι μόνο ως ευλογία που παίρνουμε από τον Ναό, αλλά ως μια μικρή υπενθύμιση της αποστολής μας: να μένουμε κοντά στον Σταυρό, να αντλούμε από τον Χριστό χάρη και να αφήνουμε, όπου περνάμε, κάτι από τη δική Του ευωδία.

Οι Άγιοι των αλησμώντων πατρίδων

Κάθε Σεπτέμβριο η μνήμη επιστρέφει στη Μικρά Ασία. Στη Σμύρνη, στις Κυδωνίες, στο Ικόνιο, στα Μοσχονήσια. Επιστρέφει σε τόπους που οι πρόσφυγες αναγκάστηκαν να αφήσουν, αλλά δεν επέτρεψαν ποτέ να σβήσουν από την καρδιά τους.

Μέσα στη μεγάλη τραγωδία του 1922 αναδείχθηκαν μορφές που έδωσαν στη λέξη «ποιμένες» το πραγματικό της περιεχόμενο. Ο Άγιος Χρυσόστομος Σμύρνης, ο Άγιος Προκόπιος Ικονίου, ο Άγιος Γρηγόριος Κυδωνιών, ο Άγιος Αμβρόσιος Μοσχονησίων και μαζί τους κληρικοί και λαϊκοί έμειναν δίπλα στον λαό την ώρα που όλα κατέρρεαν. Θα μπορούσαν να φύγουν. Επέλεξαν να μείνουν.

Ίσως αυτό να είναι το πρώτο μήνυμα που μας παραδίδουν: η αγάπη αποδεικνύεται κυρίως όταν η φυγή είναι ευκολότερη από την παραμονή.

Οι πρόσφυγες έχασαν τον τόπο τους, αλλά δεν έχασαν τον τρόπο τους. Έφεραν στην Ελλάδα εικόνες και κειμήλια, αλλά μαζί τους έφεραν κάτι που δεν χωρούσε σε καμία αποσκευή: την πίστη, τις παραδόσεις, τη μνήμη, την εργατικότητα και την ικανότητα να αρχίζουν ξανά.

Αυτό είναι ίσως το μεγαλύτερο θαύμα της προσφυγιάς. Άνθρωποι που έφτασαν χωρίς σχεδόν τίποτε κατάφεραν να ξαναχτίσουν τη ζωή τους χωρίς να ξεχάσουν ποιοι ήταν.

Στις νέες πατρίδες τους οι Μικρασιάτες δεν έχτισαν μόνο σπίτια και συνοικίες. Έδωσαν στους νέους τόπους τα ονόματα των αλησμώντων πατρίδων τους, ύψωσαν ναούς και τοποθέτησαν στα προσκυνητάρια τις εικόνες που διέσωσαν από τη φωτιά. Γύρω από αυτές τις εκκλησίες ξαναγεννήθηκαν κοινότητες, γιορτές και δεσμοί. Έτσι η πίστη έγινε καταφύγιο της μνήμης και δύναμη για μια νέα αρχή.

Η μαρτυρία εκείνων των ποιμένων φωτίζει και τη δική μας εποχή. Μας θυμίζει ότι ο χριστιανός δεν μπορεί να μένει αδιάφορος μπροστά στον ξεριζωμό, στη μοναξιά και στον φόβο του άλλου. Τιμώντας τους Αγίους της Μικράς Ασίας, δεν αρκεί να ανάβουμε ένα κερί στη μνήμη τους· καλούμαστε να γίνουμε κι εμείς στήριγμα, παρηγοριά και ελπίδα για κάθε άνθρωπο που δοκιμάζεται.

Οι Άγιοι της Μικράς Ασίας μας καλούν σήμερα όχι απλώς να κοιτάζουμε προς τα πίσω, αλλά να αναρωτηθούμε τι αξίζει να μεταφέρουμε εμείς στο αύριο. Τι θα παραδώσουμε στα παιδιά μας όταν αλλάζουν γύρω μας οι εποχές και οι βεβαιότητες;

Η μνήμη δεν είναι μουσείο ούτε αφορμή για μίσος. Είναι ευθύνη. Να γνωρίζουμε από πού ερχόμαστε, ώστε να ξέρουμε προς τα πού θέλουμε να βαδίσουμε.

Η υπακοή ως δρόμος σωτηρίας

Αδελφέ μου,

Στάσου για λίγο και εξέτασε με ειλικρίνεια τη συνείδησή σου. Πώς μπορείς να πιστεύεις ότι ακολουθείς τον Χριστό, όταν επιμένεις να γίνεται πάντοτε το δικό σου θέλημα; Πώς ελπίζεις στη σωτηρία, όταν αρνείσαι το θεμέλιο της χριστιανικής ζωής;

Ο ίδιος ο Κύριος μάς δίνει την απάντηση: «Οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμόν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός» (Ιω. 5,30).

Αυτό πρέπει να είναι το μέτρο του χριστιανού. Όχι πόσο μιλά για τον Χριστό, πόσο συχνά εκκλησιάζεται ή πόσο καλά γνωρίζει τις Γραφές, αλλά κατά πόσο αρνείται το δικό του θέλημα για να ζήσει το θέλημα του Θεού.

Η υπακοή δεν είναι μία ακόμη αρετή. Είναι η ρίζα των αρετών. Από αυτή γεννιέται η ταπείνωση και με την ταπείνωση έρχεται η Χάρη του Θεού.

Μη γελιέσαι, όμως. Όταν δέχεσαι την πνευματική συμβουλή μόνο επειδή συμφωνεί με τις επιθυμίες σου, αυτό δεν είναι υπακοή· είναι αυτοεπιβεβαίωση. Η υπακοή αρχίζει εκεί όπου τελειώνουν τα δικά σου «θέλω», εκεί όπου συντρίβεται ο εγωισμός και αποδεικνύεται η πραγματική εμπιστοσύνη στον Θεό.

Κοίταξε τον Χριστό στη Γεθσημανή. Μπροστά στο βάρος του μαρτυρίου και του Σταυρού προσευχήθηκε: «Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἔστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ» (Ματθ. 26,39).

Να η αληθινή υπακοή: όχι όταν όλα είναι εύκολα, αλλά όταν η καρδιά πονά, ο νους αντιδρά και ο άνθρωπος καλείται να εμπιστευθεί τον Θεό. Ο Χριστός προχώρησε εκούσια προς τον Σταυρό και πρόσφερε την τέλεια Θυσία, ολοκληρώνοντας το θείο σχέδιο της σωτηρίας.

Ας αναρωτηθούμε: πώς ζητούμε την Ουράνια Βασιλεία, όταν δεν εγκαταλείπουμε το επίγειο θέλημά μας; Ο Χριστός ανέβηκε στον Σταυρό από υπακοή, ενώ εμείς συχνά δεν θέλουμε ούτε τον εγωισμό μας να σταυρώσουμε.

Η σωτηρία δεν περνά από την αυτοδικαίωση, αλλά από τη μετάνοια, την ταπείνωση και την υπακοή. Ο Θεός δεν ζητά το ακατόρθωτο, αλλά την ειλικρινή απόφαση να Τον εμπιστευθούμε περισσότερο από τον εαυτό μας. Ο Θεός ζητά μια καρδιά συντετριμμένη, που θα Του εμπιστευθεί τη ζωή της και θα πει με όλο της το είναι: «Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου».

Εκεί αρχίζει η χριστιανική ζωή και ο δρόμος προς τη σωτηρία.

Όταν η εξορία γίνεται Αποκάλυψη

Στις 26 Σεπτεμβρίου η Εκκλησία τιμά τη Μετάσταση του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου και Ευαγγελιστού, του αγαπημένου μαθητή του Χριστού. Εκείνου που έγειρε στο στήθος του Κυρίου στον Μυστικό Δείπνο, στάθηκε κάτω από τον Σταυρό και δέχθηκε από τον Χριστό την Παναγία ως Μητέρα.

Η ζωή του πέρασε και από την Πάτμο. Εκεί οδηγήθηκε εξόριστος «για τον λόγο του Θεού και τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού». Αν δούμε την Πάτμο μόνο με ανθρώπινα μάτια, ήταν ένας τόπος απομόνωσης και τιμωρίας. Κι όμως, μέσα σε ένα σπήλαιο, εκεί όπου όλα έμοιαζαν να έχουν περιοριστεί, άνοιξε μπροστά του ο ορίζοντας της Αποκαλύψεως.

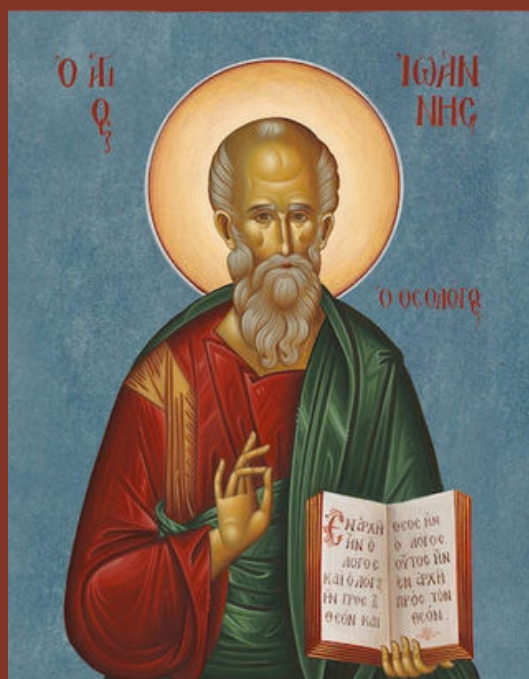
Το Σπήλαιο της Αποκαλύψεως παραμένει μέχρι σήμερα μια δυνατή υπενθύμιση: ο Θεός μπορεί να μιλήσει στον άνθρωπο ακόμη και εκεί όπου εκείνος αισθάνεται μόνος, περιορισμένος ή ξεχασμένος.

Ο Άγιος Ιωάννης γράφει στην πρώτη καθολική επιστολή του μία από τις βαθύτερες φράσεις της Αγίας Γραφής: «Ο Θεός είναι αγάπη». Δεν μας λέει απλώς ότι ο Θεός έχει αγάπη ή ότι αγαπά τον άνθρωπο. Μας αποκαλύπτει κάτι πολύ μεγαλύτερο: ο Θεός είναι η Αγάπη. Και επομένως, όσο περισσότερο τον πλησιάζουμε, τόσο περισσότερο καλούμαστε να μαθαίνουμε να αγαπούμε.

Πόσες φορές και η δική μας ζωή μοιάζει με μια μικρή Πάτμο; Μια δοκιμασία, μια απώλεια, μια απογοήτευση ή μια περίοδος μοναξιάς μπορεί να μας κάνει να πιστέψουμε ότι όλα σταμάτησαν. Ο Άγιος Ιωάννης μας δείχνει ότι ακόμη και ένας τόπος δοκιμασίας μπορεί να γίνει τόπος συναντήσεως με τον Θεό.

Ο Χριστός δεν απομάκρυνε αμέσως τον Ιωάννη από την εξορία. Του φανέρωσε, όμως, ότι ακόμη και εκεί δεν ήταν μόνος. Ίσως αυτή να είναι μια μεγάλη αλήθεια και για τη δική μας ζωή: η παρουσία του Θεού δεν σημαίνει πάντοτε ότι αλλάζουν αμέσως οι συνθήκες. Σημαίνει ότι μέσα στις συνθήκες δεν είμαστε μόνοι.

Στη γιορτή της Μεταστάσεώς του ας κρατήσουμε δύο λέξεις από τη ζωή του: Αποκάλυψη και αγάπη. Γιατί η μεγαλύτερη αποκάλυψη που μπορεί να δεχθεί ο άνθρωπος είναι να ανακαλύψει ότι ο Θεός είναι Αγάπη και να αφήσει αυτή την αλήθεια να γίνει τρόπος της δικής του ζωής.

Στην ζωή και στην
παράδοση της
Εκκλησίας μας ο
χριστιανός ποτέ δεν μένει
μοναχικός. Η απομόνωση
όμως είναι ο δρόμος που
εξαγνίζει την ψυχή.

† ο. Φ.Ε

«Το πιο δύσκολο ταξίδι είναι από το μυαλό στην καρδιά».

Ζούμε σε μια εποχή που μπορούμε να μάθουμε σχεδόν τα πάντα μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Με ένα κινητό στο χέρι βρίσκουμε απαντήσεις, ακούμε γνώμες, βλέπουμε βίντεο, διαβάζουμε συμβουλές. Κι όμως, υπάρχει ένα πράγμα που καμία μηχανή αναζήτησης δεν μπορεί να κάνει για εμάς: να μετατρέψει τη γνώση σε ζωή. Το ίδιο συμβαίνει και με την πίστη.

Μπορεί να γνωρίζουμε πολλά για τον Θεό, να έχουμε ακούσει κηρύγματα, να ξέρουμε προσευχές, να μπορούμε να μιλήσουμε για αγάπη, συγχώρηση και εμπιστοσύνη. Όμως άλλο είναι να τα γνωρίζουμε και άλλο να τα ζούμε.

Άλλο να λες «πρέπει να συγχωρώ» και άλλο να συγχωρείς εκείνον που σε πλήγωσε. Άλλο να λες «έχω εμπιστοσύνη στον Θεό» και άλλο να συνεχίζεις να Τον εμπιστεύεσαι όταν όλα γύρω σου φαίνονται αβέβαια. Άλλο να μιλάς για αγάπη και άλλο να κάνεις χώρο στη ζωή σου για έναν άνθρωπο που δεν σου είναι εύκολος. Εκεί αρχίζει το πιο δύσκολο ταξίδι.

Η πίστη δεν είναι απλώς πληροφορία. Δεν είναι ένα σύνολο γνώσεων ούτε μια θεωρία που αποστηθίζουμε. Είναι σχέση με τον Χριστό. Και κάθε αληθινή σχέση ζητά χρόνο, εμπιστοσύνη, προσπάθεια και αλήθεια.

Δεν γίνονται όλα σε μία ημέρα. Θα υπάρξουν στιγμές που θα ξέρουμε ποιο είναι το σωστό και παρ' όλα αυτά θα δυσκολευόμαστε να το κάνουμε. Όμως η πνευματική ζωή αρχίζει ακριβώς εκεί: όταν δεν μένουμε στο «ξέρω», αλλά προσπαθούμε να φτάσουμε στο «ζω».

Ο Χριστός δεν ζητά μόνο να γνωρίζουμε τα λόγια Του. Ζητά να τα κάνουμε πράξη.

Αυτό φαίνεται στις μικρές επιλογές της καθημερινότητας. Όταν συγκρατούμε έναν σκληρό λόγο, όταν ζητούμε συγγνώμη, όταν στεκόμαστε δίπλα σε κάποιον που πονά και όταν προσευχόμαστε ακόμη κι αν δεν έχουμε διάθεση, τότε η πίστη παίρνει σάρκα και οστά. Δεν χρειάζονται πάντοτε μεγάλες πράξεις. Χρειάζεται η σταθερή απόφαση να αφήνουμε το Ευαγγέλιο να αλλάζει, λίγο λίγο, τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε, μιλάμε και αγαπάμε.

Και ίσως τελικά η μεγαλύτερη απόσταση στη ζωή μας να μην είναι αυτή που χωρίζει δύο τόπους, αλλά εκείνη που χωρίζει αυτά που πιστεύουμε από αυτά που πραγματικά ζούμε.

Όταν αυτή η απόσταση μικραίνει, τότε η πίστη παύει να είναι γνώση και γίνεται ζωή.

Κάθε αρχή θέλει υπομονή

Ντριν! Το πρώτο κουδούνι χτύπησε. Και πριν ακόμη ανοίξει το πρώτο βιβλίο, το σχολείο έχει ήδη δώσει το πρώτο του μάθημα: κάθε καινούργια αρχή θέλει υπομονή.

Στις σχολικές αυλές συναντιούνται αυτές τις ημέρες πολλά διαφορετικά συναισθήματα. Χαρά, αγωνία, προσμονή, φόβος. Ένα παιδί αναζητά τον καινούργιο του φίλο. Ένα άλλο κρατά πιο σφιχτά το χέρι της μητέρας του. Κάποιος μαθητής έχει ήδη βάλει υψηλούς στόχους και κάποιος άλλος αναρωτιέται αν φέτος θα τα καταφέρει.

Και κάπου ανάμεσα στις φωνές ακούγεται η ευχή του Αγιασμού.

Δεν είναι μια τυπική τελετή για να αρχίσει η σχολική χρονιά. Είναι η Εκκλησία που έρχεται να ψιθυρίσει σε κάθε παιδί: «Προχώρα. Προσπάθησε. Μη φοβάσαι να κάνεις λάθος». Γιατί ζητούμε από τον Θεό όχι να κάνει εύκολο κάθε μάθημα, αλλά να φωτίζει τον νου, να δυναμώνει την προσπάθεια και να χαρίζει υπομονή στις δύσκολες ημέρες.

Η αληθινή πρόοδος, άλλωστε, δεν φαίνεται μόνο στους ελέγχους και στους βαθμούς. Φαίνεται όταν ένα παιδί μαθαίνει να συνεργάζεται, να σέβεται, να ζητά συγγνώμη, να σηκώνεται ύστερα από μια απογοήτευση και να χαίρεται με την επιτυχία του συμμαθητή του. Το σχολείο δεν διαμορφώνει μόνο καλούς μαθητές· καλείται να διαμορφώνει ελεύθερους, υπεύθυνους και συμπονετικούς ανθρώπους.

Ας μην απαιτούμε, λοιπόν, από τα παιδιά να είναι από την πρώτη ημέρα όλα όσα μπορούν κάποτε να γίνουν. Ένας βαθμός δεν χωρά ολόκληρη την αξία ενός παιδιού. Μια αποτυχία δεν γράφει το μέλλον του. Και ένα λάθος δεν είναι πάντοτε πιασίδιο. Μπορεί να είναι το πρώτο βήμα προς κάτι καλύτερο.

Αυτό χρειάζεται να θυμόμαστε γονείς και εκπαιδευτικοί. Τα παιδιά δεν μεγαλώνουν με το χρονόμετρο στο χέρι. Χρειάζονται χρόνο, εμπιστοσύνη, όρια, ενθάρρυνση και ανθρώπους που θα πιστέψουν σε αυτά ακόμη και όταν τα ίδια αμφιβάλλουν.

Το πρώτο κουδούνι, λοιπόν, δεν σημαίνει μόνο «αρχίζουμε». Σημαίνει «ξαναπροσπαθούμε».

Και ίσως αυτή να είναι η καλύτερη ευχή για τη νέα σχολική χρονιά: να δώσουμε στα παιδιά χώρο να κάνουν λάθη, χρόνο για να προχωρήσουν και πίστη για να σηκωθούν.

Γιατί κάθε αρχή θέλει υπομονή. Και κάθε παιδί αξίζει κάποιον που θα την έχει.

Ιερός Ναός Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Αμυνταίου

Στο κέντρο της πόλεως του Αμυνταίου δεσπόζει το μεγαλύτερο κτίσμα της, το οποίο είναι ο Ναός των πολιούχων Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, το κόσμημα της πολίχνης και όλης της περιοχής, που συγκεντρώνει την ευλάβεια και την αγάπη των κατοίκων.

Ο σημερινός Ναός, χρονολογικά, φαίνεται πως αποτελεί το δεύτερο ή τρίτο σε σειρά κτίσμα. Ο πρώτος γνωστός σε εμάς Ναός ολοκληρώθηκε και εγκαινιάστηκε τη δεκαετία του 1920. Όταν στην περιοχή εγκαταστάθηκε ο Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης κυρός Αυγουστίνος αποφάσισε την ανοικοδόμηση νέου μεγαλύτερου, ο οποίος σε εμβადόν και κλέος είναι εφάμιλλος αυτών των αστικών κέντρων. Ο παλαιός κατεδαφίστηκε το 1972 και ο νεότερος αποπερατώθηκε και εγκαινιάστηκε το 1979.

Ο Ναός ανήκει στον ρυθμό της τρίκλιτης σταυροειδούς βασιλικής μετά τρούλου, ενώ στα άκρα της δυτικής πλευράς βρίσκονται τα δύο καμπαναριά. Στο υπόγειό του βρίσκονται τα Παρεκκλήσια των Αγίων Τρύφωνος και Δημητρίου του Μυροβλύτου, Αίθουσα Δεξιώσεων, καθώς και το Γραφείο του Μητροπολίτου μας.

Ο Ναός είναι κατάγραφος από τις υπέροχες αγιογραφίες του Χρήστου Ν. Λιόνδα εξ Αθηνών, καθώς και του Κωνσταντίνου Τζουμάκη εκ Λεχόβου. Αξιόλογο και επιβλητικό είναι και το ξυλόγλυπτο Τέμπλο, έργο των Ιωαννιτών Α. Κόκκαλη, Χ. Μαντή και Ε. Σταμούλη, με δεκατέσσερις εικόνες μεγάλων διαστάσεων, πονήματα και αυτές του Χρήστου Ν. Λιόνδα, και δεύτερη σειρά με το Δωδεκάορτο και τους Αγίους Αποστόλους. Το Τέμπλο συνοδεύουν Επισκοπικός Θρόνος και Άμβωνας, δημιουργήματα των ιδίων.

Δυστυχώς, λίγα από τα κειμήλια του Ναού διασώθηκαν ως τις μέρες μας, με κυριότερο τη Θαυματουργή Εικόνα της Παναγίας «Ρόδον το Αμάραντον» του 1772 μ.Χ., η οποία εορτάζεται πανηγυρικά το Σαββατοκύριακο του Ακαθίστου Ύμνου, με αποκορύφωμα τη Σύναξη προς τιμήν της την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών εκάστου έτους. Η παλαιότητα της Εικόνας σε σχέση με την ανέγερση του Ναού δείχνει την προϋπαρξη οικισμού, ενώ η ύπαρξή της αποτελεί μεγάλη ευλογία της Θεομήτορος για την περιοχή.

Στην Ενορία υπάγονται, επίσης, τα Παρεκκλήσια του Αγίων Νικολάου, Παρασκευής, Γεωργίου και Φανουρίου.

Ο Ναός αποτελεί κυριολεκτικά την καρδιά της πόλεως του Αμυνταίου και, συνεχίζοντας τη λατρευτική του ζωή, καταδεικνύει την ευσέβεια των κατοίκων στο πέρασμα των χρόνων.

Η λέξη που δεν μεταφράζεται

Υπάρχει άραγε μια λέξη που να μπορεί να περιγράψει την αγάπη, την αξιοπρέπεια, την ευθύνη, την ευγνωμοσύνη και την ανιδιοτελή προσφορά μας τον συνάνθρωπο;

Οι Έλληνες πιστεύουν πως υπάρχει. Είναι το φιλότιμο. Μια λέξη που δύσκολα μεταφράζεται σε άλλη γλώσσα, γιατί δεν περιγράφει απλώς μια έννοια, αλλά έναν ολόκληρο τρόπο ζωής.

Δεν είναι απλώς ευγένεια. Δεν είναι μόνο καλοσύνη. Δεν είναι μια καλή πράξη που γίνεται περιστασιακά. Είναι η εσωτερική δύναμη που οδηγεί τον άνθρωπο να κάνει το σωστό, ακόμη κι όταν κανείς δεν τον βλέπει. Να προσφέρει χωρίς να περιμένει ανταπόδοση. Να αισθάνεται τον πόνο του άλλου σαν να ήταν δικός του.

Και μας, όσο ελληνική κι αν είναι αυτή η λέξη, το βαθύτερο νόημά μας φωτίζεται μέσα στο Ευαγγέλιο.

Ο Χριστός, μέσα από την παραβολή του Καλού Σαμαρείτη, παρουσιάζει έναν άνθρωπο που σταμάτησε μπροστά στον πόνο μας αγνώστου. Δεν τον συνέδεε μαζί του κάποιος δεσμός, δεν περίμενε ανταμοιβή και δεν υποχρεώθηκε από κανέναν. Η αγάπη, μας, δεν τον άφησε να προσπεράσει. Έσκυψε πάνω στον τραυματισμένο άνθρωπο, τον φρόντισε και έγινε πραγματικός πλησίον του.

Αυτό είναι το φιλότιμο όταν συναντά τον Χριστό. Η αγάπη που γίνεται πράξη. Η προσφορά που δεν υπολογίζει το κόστος. Η καρδιά που δεν αναρωτιέται «τι θα κερδίσω;», αλλά «τι χρειάζεται ο αδελφός μου;».

Στην εποχή μας μιλάμε συχνά για δικαιώματα, επιτυχίες και προσωπικούς στόχους. Όλα έχουν τη σημασία μας. Καμία κοινωνία, μας, δεν μπορεί να σταθεί όρθια χωρίς ανθρώπους με φιλότιμο. Ανθρώπους που θα συγχωρήσουν πρώτοι, θα βοηθήσουν αθόρυβα, θα αναλάβουν μια ευθύνη χωρίς να μας την επιβάλει κανείς και θα επιλέξουν το σωστό, ακόμη κι όταν κανείς δεν μας χειροκροτεί.

Το φιλότιμο δεν διδάσκεται μόνο με λόγια. Καλλιεργείται μέσα στην οικογένεια, δυναμώνει με το καλό παράδειγμα και ολοκληρώνεται όταν ο άνθρωπος συναντήσει τον Χριστό. Τότε παύει να είναι απλώς μια όμορφη ελληνική λέξη και γίνεται ευαγγελικός τρόπος ζωής.

Ο κόσμος μας δεν θα αλλάξει επειδή θα βρούμε μια καλύτερη μετάφραση για το φιλότιμο. Θα αλλάξει όταν το φιλότιμο πάψει να είναι μια όμορφη ελληνική λέξη και γίνει καθημερινός τρόπος ζωής. Τότε η γλώσσα θα συναντήσει το Ευαγγέλιο και οι λέξεις θα γίνουν πράξεις.

Η ελπίδα που δεν ντρέπεται

Μια όμορφη διήγηση από το Γεροντικό μάς μεταφέρει στο κοινόβιο του Οσίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου, στην Παλαιστίνη.

Στα πρώτα χρόνια της λειτουργίας του, το μοναστήρι ήταν πολύ φτωχό και πολλές φορές δεν υπήρχαν ούτε τα απολύτως αναγκαία για τη συντήρηση των μοναχών.

Κάποτε οι αδελφοί βρέθηκαν σε μεγάλη ανάγκη. Έψαξαν παντού, όμως δεν υπήρχε σχεδόν τίποτε. Ακόμη και τα απαραίτητα για τη Θεία Λειτουργία έλειπαν. Γεμάτοι ανησυχία, πήγαν στον Όσιο Θεοδόσιο και του μίλησαν για τη δύσκολη κατάσταση.

Εκείνος τους άκουσε ήρεμα. Δεν φοβήθηκε, δεν ταραχθηκε, ούτε άφησε την απογοήτευση να κυριεύσει την καρδιά του. Τους προέτρεψε να κάνουν όσα έπρεπε και να εμπιστευθούν τον Θεό. Τους θύμισε πως Εκείνος που έθρεψε τον λαό Του στην έρημο και χόρτασε χιλιάδες ανθρώπους με λίγους άρτους δεν είχε πάψει να φροντίζει τα παιδιά Του.

Οι μοναχοί θαύμαζαν την πίστη του, χωρίς όμως να μπορούν όλοι να συμμεριστούν την απόλυτη εμπιστοσύνη του.

Λίγο αργότερα χτύπησε η πόρτα του μοναστηριού. Ένας άγνωστος άνθρωπος είχε μαζί του δύο καμήλες φορτωμένες τρόφιμα. Εξήγησε ότι κατευθυνόταν σε άλλη σκήτη, αλλά, όταν έφτασε κοντά στο μοναστήρι, τα ζώα σταμάτησαν και δεν προχωρούσαν. Θεώρησε λοιπόν ότι ήταν θέλημα του Θεού να αφήσει εκεί όσα μετέφερε.

Η προμήθεια ήταν τόσο μεγάλη, ώστε τα τρόφιμα επαρκούσαν για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Η διήγηση αυτή δεν μιλά απλώς για ένα θαυμαστό γεγονός. Μιλά για την ελπίδα που γεννιέται όταν ο άνθρωπος εμπιστεύεται πραγματικά τον Θεό.

Η ελπίδα δεν σημαίνει ότι δεν θα συναντήσουμε δυσκολίες. Σημαίνει ότι δεν θα αφήσουμε τη δυσκολία να γίνει απόγνωση. Είναι η βεβαιότητα ότι, ακόμη κι όταν εμείς δεν βλέπουμε δρόμο, ο Θεός μπορεί να ανοίξει δρόμο εκεί όπου δεν τον περιμένουμε.

Ο άνθρωπος συχνά θέλει πρώτα να δει τη λύση και ύστερα να πιστέψει. Ο Όσιος Θεοδόσιος μάς δείχνει το αντίθετο: πρώτα εμπιστεύεται και ύστερα βλέπει την απάντηση του Θεού. Αυτή είναι η ελπίδα που δεν στηρίζεται στις περιστάσεις, αλλά στην αγάπη και στην πρόνοιά Του πάντοτε.

Γιατί η πίστη αρχίζει ακριβώς εκεί όπου τελειώνει η ανθρώπινη βεβαιότητα.

Μην Αδικείς τον εαυτό σου!

Αδικείς τον εαυτό σου όταν απομονώνεσαι συνεχώς και απορρίπτεις τη φιλία, την παρέα, τη σχέση γιατί έτσι ζεις ενάντια στη φύση σου.

Αδικείς τον εαυτό σου όταν δεν μπορείς να μείνεις μόνος, και θέλεις συνέχεια να βρίσκεσαι με κόσμο γιατί έτσι αδυνατείς να εισέλθεις στην «βαθείαν καρδίαν», στο μέσα σου κόσμο, και να αναγνωρίσεις τις αδυναμίες και τα λάθη σου.

Αδικείς τον εαυτό σου όταν δεν μελετάς βιβλία και μάλιστα βιβλία που εμβαθύνουν στην πνευματική ζωή και διαβάζεις μόνο από το τηλέφωνο τα απλά και τα σύντομα γιατί έτσι στερείσαι την ευρύτητα του πνεύματος και την κριτική σκέψη.

Αδικείς τον εαυτό σου όταν προσεύχεσαι για να «εισπράξεις» κάτι που θέλεις από τον Θεό και όχι και για να Τον ευχαριστήσεις για ό,τι γνωστά και άγνωστα σου προσφέρει από αγάπη.

Αδικείς τον εαυτό σου όταν εκκλησιάζεσαι όποτε βρεις χρόνο ή από υποχρέωση για κάποιο μνημόσυνο γιατί έτσι αγνοείς εμπειρικά τη γλυκύτητα, τη χαρά, τη δυναμική της Λειτουργίας. Μένεις νηστικός και διψασμένος, ενώ μπορείς να χορτάσεις και να ξεδιψάσεις!

Αδικείς τον εαυτό σου όταν δίνεις έμφαση στην ικανοποίηση των δικών σου αναγκών, αγνοώντας τις ανάγκες των γύρω σου γιατί έτσι χάνεις την πληρότητα του «είναι» σου και πεθαίνεις στη φιλαυτία.

Αδικείς τον εαυτό σου όταν δεν προσπα-

θείς να νικήσεις τα πάθη σου και κυριαρχήσαι, εκών - άκων, από αυτά γιατί έτσι διώ- έτσι διώχνεις τη χάρη του Θεού που σου χαρίζει ελευθερία, χαρά, ειρήνη.

Αδικείς τον εαυτό σου όταν στις δοκιμασίες που συναντάς προσπαθείς μόνο να τις αντιμετωπίσεις υπερβαίνοντάς τις, χωρίς να δεις τα μηνύματα που κρύβονται γιατί έτσι χάνεις την ευκαιρία να διδαχθείς, να ωφεληθείς, να ωριμάσεις.

Αδικείς τον εαυτό σου όταν βλέπεις συνεχώς τι δεν έχεις, τις αδυναμίες και τα λάθη σου, υποτιμώντας τα καλά που έχεις γιατί έτσι περνά η ζωή σου χωρίς ευχαριστία και δοξολογία και άρα μίζερα.

Αδικείς τον εαυτό σου όταν κάθε μέρα ξεχνάς την αλήθεια που λέει: «μπορεί να είναι η τελευταία» γιατί έτσι χάνεις τη χαρά να τη χαρείς, όπως επίσης, βέβαια, κι αν βλέπεις το θάνατο ως το τέρμα της ύπαρξής σου και άρα πορεία προς το μηδέν.

Τέλος, αδικείς τον εαυτό σου αν συνεχώς προβληματίζεσαι με τα γιατί και τα πώς και δεν εμπιστεύεσαι την Εκκλησία του Χριστού που είναι «Ο στύλος και το εδραίωμα της αληθείας» (Α΄ Τιμ. 3,15) και άρα να γεύεσαι την ομορφιά και τη χαρά του πιστού χριστιανού: που δεν σκέφτεται για τη ζωή, αλλά τη ζει που δεν πιστεύει στον Χριστό (τα δαιμόνια πιστεύουν-παραδέχονται την ύπαρξή Του), αλλά Τον γνωρίζει που δεν περιμένει τον Παράδεισο στο μέλλον, αλλά τον ζει από τώρα που δεν μένει στο παρόν, αλλά παρεύεται από το νυν στο αεί με το Χριστό, την όντως Ζωή.

Μήνυμα για το νέο σχολικό έτος.

Αγαπητά μου παιδιά,

Μια νέα σχολική χρονιά ξεκινά και μαζί της ανοίγεται μπροστά σας ένας ακόμη σημαντικός χρόνος της ζωής σας. Είναι τα χρόνια που μαθαίνετε, επιλέγετε, δοκιμάζετε τις δυνάμεις σας, χτίζετε φιλίες και αρχίζετε να διαμορφώνετε πιο καθαρά τα όνειρά σας. Μην αφήσετε το άγχος να σας στερήσει τη χαρά της γνώσης και μην πιστέψετε ποτέ ότι ένας βαθμός στο τέλος του τετραμήνου μπορεί να μετρήσει την αξία σας. Ακούστε τους καθηγητές σας, εμπιστευθείτε τους γονείς σας και μάθετε να εργάζεστε με συνέπεια, χωρίς να χάνετε τη χαρά και τη ζωντάνια της ηλικίας σας.

Ζείτε σε μια εποχή που σας ζητά συνεχώς να δείχνετε κάτι: να είστε επιτυχημένοι, όμορφοι, δυνατοί, αποδεκτοί και πάντοτε χαρούμενοι. Αυτή η πίεση γίνεται ακόμη μεγαλύτερη όταν η καθημερινότητά σας περνά μέσα από εικόνες και πρότυπα που προβάλλονται συνεχώς γύρω σας. Μια οθόνη μπορεί εύκολα να σας κάνει να συγκρίνετε τη ζωή σας με τη ζωή των άλλων και να πιστέψετε ότι όλοι είναι καλύτεροι ή πιο ευτυχισμένοι από εσάς. Μην παγιδευτείτε σε αυτή την ψεύτικη εικόνα. Η επιτυχία είναι εφικτή όταν η συστηματική δουλειά συναντά τον Χριστό. Κρατήστε αληθινούς φίλους, μιλήστε όταν κάτι σας βαραίνει, σηκώστε το βλέμμα από την οθόνη και κοιτάξτε τον άνθρωπο απέναντί σας. Αν δείτε έναν συμμαθητή σας να απομονώνεται ή να δυσκολεύεται, μη μείνετε αδιάφοροι. Μερικές φορές μια παρουσία, μια κουβέντα ή ένα απλό «είμαι εδώ» αξίζουν περισσότερο από πολλά λόγια.

Και μέσα σε όλα όσα αλλάζουν γρήγορα γύρω σας, να θυμάστε πως ο άνθρωπος έχει πάντοτε ανάγκη από νόημα, αλήθεια και έναν σταθερό προσανατολισμό στη ζωή του. Η Εκκλησία δεν φοβάται τα ερωτήματά σας ούτε ζητά να τα κρύψετε. Σας καλεί να αναζητάτε, να σκέφτεστε και να επιλέγετε ελεύθερα, χτίζοντας τη ζωή σας με ευθύνη και έχοντας τον Χριστό σταθερό σημείο αναφοράς.

Σας ευλογώ όλους πατρικά και εύχομαι η νέα σχολική χρονιά να σας χαρίσει δύναμη στις δυσκολίες, καθαρό μυαλό στις επιλογές σας, αληθινούς ανθρώπους δίπλα σας και το θάρρος να προχωράτε με ελπίδα, πίστη και σταθερότητα στον δρόμο που ανοίγεται μπροστά σας.

Με ευχές και αγάπη Χριστού

† Ο Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ISSN : 3057 -5427